

Miniszterelnökség

Iromány száma: **T/10310.**

Benyújtás dátuma: **2020-04-28 21:56**

Parlex azonosító: **17B67JWT0001**

Címzett: **Kövér László, az Országgyűlés elnöke**

Tárgy: **Törvényjavaslat benyújtása**

Benyújtó: **Dr. Semjén Zsolt, miniszterelnök-helyettes**

Előadó: **Dr. Pintér Sándor, belügyminiszter**

Törvényjavaslat címe: **Egyes törvényeknek a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzésére vonatkozó európai uniós jogi szabályozás módosításával összefüggő jogharmonizációs célú módosításáról**

A Kormány nevében mellékelten benyújtom az egyes törvényeknek a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzésére vonatkozó európai uniós jogi szabályozás módosításával összefüggő jogharmonizációs célú módosításáról szóló törvényjavaslatot.

2020. évi törvény

egyes törvényeknek a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzésére vonatkozó európai uniós jogi szabályozás módosításával összefüggő jogharmonizációs célú módosításáról

1. A lőfegyverekről és lőszerokról szóló 2004. évi XXIV. törvény módosítása

1. §

(1) A lőfegyverekről és lőszerokról szóló 2004. évi XXIV. törvény (a továbbiakban: Ftv.) 2. § 11. pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(E törvény, valamint a végrehajtására kiadott jogszabályok alkalmazásában:)

„11. hatástalanított lőfegyver: a lőszer, illetve lövedék kilövésére a jogszabályban meghatározott vagy az azzal egyenértékű biztonsági szintet garantáló módon a hatástalanított tűzfegyverek végleges működésképtelenségét biztosító hatástalanítási előírásokra és technikákra vonatkozó közös iránymutatások meghatározásáról szóló, 2015. december 15-i (EU) 2015/2403 bizottsági rendelet (a továbbiakban: Bizottsági Rendelet) kötelező alkalmazását megelőzően véglegesen alkalmatlanná tett tűzfegyver;”

(2) Az Ftv. 2. § 29. és 30. pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

(E törvény, valamint a végrehajtására kiadott jogszabályok alkalmazásában:)

„29. tűzfegyver: az 1. mellékletben meghatározott

a) „A” vagy „B” kategóriába tartozó olyan – vagy olyanná átalakítható – kézfegyver, amelynek csövéből gyúlékony hajtóanyag segítségével szilárd anyagú lövedék lőhető ki, ideértve a szilárd anyagú lövedék gyúlékony hajtóanyag segítségével történő kilövésére átalakítható fegyvert is, kivéve, ha

aa) riasztásra, jelzésre, életmentésre, állatok leölésére vagy szigonnyal történő halászatra, illetve ipari vagy műszaki célokra tervezték, feltéve, hogy rendeltetésszerűen csak e célokra használható, vagy

ab) e törvény alapján hatástalanított lőfegyvernek vagy muzeális fegyvernek minősül,

b) „A” vagy „B” kategóriába tartozó színházi tűzfegyver,

c) „A”, „B” vagy „C” kategóriába tartozó olyan eszköz, amely rendeltetésszerűen csak gáztöltény vagy riasztótöltény működtetésére alkalmas, feltéve, hogy e törvény alapján nem minősül gáz- és riasztófegyvernek, valamint

d) „C” kategóriába tartozó, a lőszer, illetve lövedék kilövésére a Bizottsági Rendelet I. MELLÉKLETÉBEN meghatározott követelményeknek megfelelő módon véglegesen alkalmatlanná tett tűzfegyver;

30. tűzfegyver fődarab (lőfegyverdarab): a fegyvercső, a váltócső, a betétcső, a forgódob, az ezeket egybefoglaló tokszerkezet, a zár vagy zárszerkezet, valamint a szán; a tűzfegyver fődarab abba a tűzfegyver-kategóriába tartozik, amelyre felszerelték vagy amelyhez gyártották;”

(3) Az Ftv. 2. § 32. pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(E törvény, valamint a végrehajtására kiadott jogszabályok alkalmazásában:)

„32. gáz- és riasztófegyver: olyan eszköz, amely rendeltetésszerűen csak gáztöltény vagy

riasztótöltény működtetésére alkalmas, feltéve, hogy

- a) e törvény alapján nem minősül színházi tűzfegyvernek,
- b) nem rendelkezik saját töltényúrral, vagy
- c) – a saját töltényúrral rendelkező darabok esetében –
 - ca) viselését a 3. § (1) bekezdés d) pontja szerint engedélyezték,
 - cb) 2023. január 1. napját megelőzően gáz- és riasztófegyverként jogszerűen forgalomba hozták, vagy
 - cc) megfelel a 2. mellékletben meghatározott követelményeknek;”

(4) Az Ftv. 2. § 35. pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(E törvény, valamint a végrehajtására kiadott jogszabályok alkalmazásában:)

„35. színházi tűzfegyver: a kifejezetten vaktöltény működtetésére készült, az 1. mellékletben meghatározott „A” vagy „B” kategóriába tartozó tűzfegyver, amelynek csövét (forgódobját) úgy alakították át, hogy az a fegyverhez eredetileg használható lőszer befogadására nem alkalmas, illetve a csőben elhelyezett szűkítések megakadályozzák úrméretes lövedékek kilövését, továbbá a rendeltetésszerűen csak gáztöltény vagy riasztótöltény működtetésére alkalmas, szilárd anyagú lövedék kilövésére alkalmatlan olyan eszköz, amelynek a színházi fegyverként történő tartását engedélyezték vagy amelyet színházi és hagyományőrző használati célra kívánnak használni;”

(5) Az Ftv. 2. § 43. pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(E törvény, valamint a végrehajtására kiadott jogszabályok alkalmazásában:)

„43. lőfegyvertartási cél: az önvédelem, a munkavégzés, a filmgyártás, a színházi és hagyományőrző használat, a céllövészet, az oktatás, a sportlövészet, a személy- és vagyonvédelem, valamint a vadászat;”

(6) Az Ftv. 2. §-a a következő 48-51. ponttal egészül ki:

(E törvény, valamint a végrehajtására kiadott jogszabályok alkalmazásában:)

„48. alkategória: a tűzfegyvereknek és a lőszereknek az e törvény szerinti „A”, „B” vagy „C” kategórián belüli – az 1. mellékletben foglalt számozás, illetve egyéb jelölés segítségével meghatározott – besorolása;

49. a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítás: olyan tevékenység, amelynek az eredményeként a tűzfegyvernek a kizárólag az 1. melléklet szerinti valamely kategóriára, illetve alkategóriára jellemző tulajdonsága a kizárólag az 1. melléklet szerinti valamely másik kategóriára, illetve alkategóriára jellemző tulajdonságra változik;

50. egyedi jóváhagyást igénylő lőfegyver: az a lőfegyver, amelynek az engedély nélküli megszerzését és tartását, illetve amelyre nézve az adott tevékenység engedély nélküli végzését e törvény kizárja;

51. működőképes lőfegyver: a 2. § 16. pontjában meghatározott légfegyver, valamint a 29. pont b)-d) alpontjában meghatározott tűzfegyver kivételével a tűzfegyver.”

2. §

(1) Az Ftv. 3. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Az (1) bekezdés c) pontjában meghatározott eszköz – a (2a) bekezdésben meghatározott kivétellel – a tartására jogosító engedély birtokában szerezhető meg. A rendőrség az engedélyt visszavonja, ha a jogosult az abban meghatározott eszközt az engedély kiállításától számított 90 napon belül nem szerzi meg.”

(2) Az Ftv. 3. §-a a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) A 3/A. § (6) bekezdése alapján kiadott engedély az abban meghatározott tűzfegyver adásvétel útján történő megszerzésére nem jogosít.”

(3) Az Ftv. 3. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Az (1) bekezdés c) pont ca) alpontjában meghatározott engedéllyel rendelkező személy vagy szervezet az engedélyben nem szereplő – az engedélyben meghatározott célra rendelt és az adott célra jogszerűen tartható – tűzfegyvert, lőfegyverdarabot, az e törvény alapján lőfegyvernek minősülő légfegyvert, lőszerelmet és hangtompítót, valamint a jogszerűen tartott működőképes lőfegyverhez használható lőszer az engedély birtokában szerezheti meg. A jogszerűen tartott működőképes lőfegyverhez használható lőszer megszerzéséhez a lőfegyvernek a tartására jogosító engedély meglétét igazoló hatósági igazolványba történő bejegyzése szükséges. Filmgyártási célra tartott lőfegyverhez, valamint a 2. § 29. pont b)-d) alpontjában meghatározott tűzfegyverhez lőszer nem szerezhető meg. A központi gyújtású félautomata tűzfegyverhez való, 20 lőszer meghaladó befogadóképességű töltőszerkezet, illetve a hosszú tűzfegyverhez való, 10 lőszer meghaladó befogadóképességű töltőszerkezet kizárólag az ilyen tűzfegyver tartására jogosító engedély birtokában szerezhető meg.”

3. §

Az Ftv. 3/A. § (6) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(6) A 22 Short, 22 Long Rifle kaliberjelű sportlőfegyver tartását a rendőrség a tizenhatodik életévét betöltött sportlövő (a továbbiakban: sportlövő) részére – a törvényes képviselő hozzájárulásával – engedélyezi, ha a lőfegyver, lőszer tárolásának a jogszabályban meghatározott feltételei biztosítottak

a) a sportlövővel egy háztartásban élő, az általa tartott sportlőfegyverrel azonos kategóriájú lőfegyver tartására jogosult nagykorú személynél, vagy

b) a 3/B. § (2) bekezdés a) pontja szerinti azon sportegyesületnél, amelynek a sportlövő tagja.”

4. §

Az Ftv. az „A HATÓSÁGI ENGEDÉLYEZÉS SZABÁLYAI” című fejezetét követően a következő fejezetekkel egészül ki:

„A BEJELENTÉS SZABÁLYAI

4/F. §

Az 1. melléklet szerinti „C” kategóriába tartozó tűzfegyvert tartó személy vagy szervezet, illetve az ezek képviselőjére jogosult köteles bejelenteni a rendőrség számára a tűzfegyverrel összefüggésben az e törvény alapján a lőfegyverek központi nyilvántartásában nyilvántartandó – általa a bejelentés megtételének az időpontjában ismert – adatokat.

A TŰZFEGYVER KATEGÓRIÁJÁNAK, ILLETVE ALKATEGÓRIÁJÁNAK A MEGVÁLTOZÁSÁT EREDMÉNYEZŐ ÁTALAKÍTÁS SZABÁLYAI

4/G. §

(1) A tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítást a lőfegyver gyártására, illetve javítására jogosult végezhet.

(2) Jogszabály az (1) bekezdésben meghatározott körben a lőfegyverek központi nyilvántartásába elektronikus úton történő adattovábbítást kötelezővé teheti, illetve előírhatja, hogy az átalakítást kizárólag az elektronikus úton történő adattovábbításhoz meghatározott technikai feltételekkel rendelkező végezheti.

A LŐFEGYVER, ILLETVE A LŐSZER MEGSEMISÍTÉSÉNEK SZABÁLYAI

4/H. §

(1) A lőfegyver, illetve a lőszer – miniszteri rendeletben meghatározottak szerint – a rendőrség erről szóló döntése alapján semmisíthető meg, kizárólag abban az esetben, ha

- a) a megsemmisítéshez a tulajdonos hozzájárult,
- b) a tulajdonos ismeretlen, és kilétének a megállapítására a továbbiakban sincs kilátás, vagy
- c) a megsemmisítést jogszabály kötelezővé, illetve lehetővé teszi.

(2) Jogszabály az (1) bekezdésben meghatározott körben a lőfegyverek központi nyilvántartásába elektronikus úton történő adattovábbítást kötelezővé teheti, illetve előírhatja, hogy a megsemmisítést kizárólag az elektronikus úton történő adattovábbításhoz meghatározott technikai feltételekkel rendelkező végezheti.”

5. §

Az Ftv. 5. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

- „(2) Az erre a feladatra kormányrendeletben kijelölt rendőrségi szerv központi nyilvántartást vezet
- a) a rendőrség által kiadott engedélyekről és az engedéllyel rendelkezőkről – az engedély érvényességi idejének a lejártától számított húsz évig, tűzfegyver, illetve tűzfegyver fődarab tartására jogosító engedély esetében az engedélyben megjelölt eszköz megsemmisítésének az időpontjától számított harminc évig – a következő adattartalommal:
 - aa) az engedély érvényességi ideje és száma,
 - ab) a lőfegyver, lőszer tartására jogosító engedélybe bejegyzett jogosult, a lőfegyver, lőszer

forgalmazásakor a forgalmazás időpontja, valamint a vevő, az eladó (szállító), illetve a megrendelő, az engedéllyel rendelkező jogi személy vezető tisztségviselői, egyéb szervezet esetén a tevékenységért felelős vezető és a szervezet lőfegyverét, lőszerét ténylegesen birtokló személy

1. természetes személyazonosító adatai,

2. állampolgársága,

3. lakóhelye,

4. személyazonosságának az igazolására alkalmas igazolvány száma, továbbá

5. szervezet esetében a cégszerű megnevezésben szereplő – annak hiányában az azonosításhoz szükséges – adatok,

ac) az engedéllyel rendelkező személy egészségi alkalmasságának időtartama,

ad) a nyilvántartásba vett

1. lőfegyver fajtája (tűzfegyver vagy légfegyver),

2. lőfegyver típusa,

3. lőfegyver gyártója,

4. lőfegyver gyártási száma,

5. lőfegyver kaliberjele,

6. tűzfegyver eredeti és – ennek változása esetén – megváltozott kategóriájának és alkategóriájának betűjele, valamint száma (az 1-6. pontban foglaltak a továbbiakban együtt: a lőfegyver azonosító adatai),

7. tűzfegyver vonatkozásában a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítás időpontja, továbbá

8. lőfegyver műszaki érvényességének időtartama,

ae) a tűzfegyver fődarab e törvény szerinti megnevezése, gyártási száma, valamint – ha a tűzfegyver fődarab tűzfegyverbe került beépítésre, – a tűzfegyver ad) alpontban meghatározott adatai,

af) a lőszer azonosítását lehetővé tevő adatok,

b) a gyártó által gyártott és raktározott

ba) a bb) alpont hatálya alá nem tartozó lőfegyverről – a gyártásra jogosító engedély érvényességi idejének lejártától számított húsz évig – az a) pont ad) alpontjában meghatározott adattartalommal, a lőfegyver műszaki érvényességének kivételével,

bb) tűzfegyverről és tűzfegyver fődarabról – a megsemmisítésének az időpontjától számított harminc évig – az a) pont ad) és ae) alpontjában meghatározott adattartalommal, a tűzfegyver műszaki érvényességének a kivételével, továbbá

bc) lőszerről – a gyártásra jogosító engedély érvényességi idejének a lejártától számított húsz évig – az a) pont af) alpontjában meghatározott adattartalommal,

c) a „C” kategóriába tartozó tűzfegyverről – a megsemmisítésének az időpontjától számított harminc évig – a következő adattartalommal:

ca) a tűzfegyvert tartó természetes személy természetes személyazonosító adatai, állampolgársága, lakóhelye és a személyazonosságának igazolására alkalmas igazolvány száma,

cb) a tűzfegyvert tartó szervezet cégszerű megnevezése, kereskedelmi meghatalmazottjának

- természetes személyazonosító adatai, állampolgársága, lakóhelye és a személyazonosságának igazolására alkalmas igazolvány száma,
- cc) – a műszaki érvényesség időtartamának kivételével – a tűzfegyvernek az a) pont ad) alpontjában meghatározott adatai vagy az ezen adatok bármelyikének a hiányára vonatkozó bejegyzés, továbbá
- cd) a 2. § 29. pont d) alpontja szerinti tűzfegyver hatástalanításának az időpontja és a hatástalanítást igazoló tanúsítvány száma,
- d) a hatástalanított lőfegyverről – a hatástalanításának az időpontjától számított húsz évig – a következő adattartalommal:
- da) – a műszaki érvényesség időtartamának a kivételével – a hatástalanított lőfegyvernek az a) pont ad) alpontban meghatározott adatai,
- db) a hatástalanítás időpontja, továbbá
- dc) a hatástalanítást igazoló tanúsítvány száma, valamint
- e) a megsemmisített tűzfegyverről – a megsemmisítésének az időpontjától számított harminc évig – a következő adattartalommal:
- ea) a tűzfegyvernek az e törvény alapján a lőfegyverek központi nyilvántartásában nyilvántartott adatai,
- eb) a tűzfegyverrel együtt megsemmisített tűzfegyver fődarab e törvény szerinti megnevezése, gyártási száma, továbbá
- ec) a megsemmisítés időpontja.”

6. §

Az Ftv. 6. § (1) bekezdése a következő e) ponttal egészül ki:

[Az 5. § (2) bekezdésében meghatározott adatok az alábbi szervezeteknek továbbíthatók:]

„e) a lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezet, a jogszabályban meghatározott feladatainak az ellátása céljából.”

7. §

Az Ftv. „A hatástalanított lőfegyver hatástalanítását tanúsító szervezetre vonatkozó adatkezelési szabályok” című alcíme helyébe a következő alcím lép:

„A lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezetre vonatkozó adatkezelési szabályok

11/A. §

(1) A lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezet

a) az 5. § (2) bekezdés c) pont cd) alpontjában, valamint

b) az 5. § (2) bekezdés d) pont da)-dc) alpontjában meghatározott adatokat elektronikus úton továbbítja a lőfegyverek központi nyilvántartását vezető szervnek.

(2) Az (1) bekezdés szerint a lőfegyverek központi nyilvántartásába továbbított adatokat a lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezet

a) az 5. § (2) bekezdés c) pont cd) alpontjában meghatározott adatok esetében a tűzfegyver megsemmisítésének az időpontjától számított harminc évig, valamint
b) az 5. § (2) bekezdés d) pont da)-dc) alpontjában meghatározott adatok esetében a hatástalanított lőfegyver hatástalanításának az időpontjától számított húsz évig megőrzi.”

8. §

Az Ftv. a következő 13/A. §-sal egészül ki:

„13/A. §

(1) A lőfegyver-kereskedő – a vevő, illetve a megrendelő (e § alkalmazásában a továbbiakban együtt: vevő) adatainak a 12. § (1) bekezdés a) pontja szerinti nyilvántartásba vételét követően – megtagadhatja a lőszer, a lőszerelem eladását, cseréjét, illetve bérbeadását, ha különösen az ügylet célja, a beszerezni kívánt mennyiség, a teljesítés, illetve a fizetés módja vagy a vevőnek a fizetés feltételeire vonatkozó nyilatkozata az eszköz jogellenes felhasználásának a szándékára utal.

(2) A szerződéskötés (1) bekezdés szerinti megtagadásának kizárólagos alapjául nem szolgálhat olyan tény, esemény, cselekmény vagy körülmény, amelyre a 3. § (1) bekezdésében meghatározott engedély kiterjed.

(3) A szerződéskötés (1) bekezdés szerinti megtagadásáról – a 12. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelően nyilvántartásba vett adatok, valamint az esettel összefüggésben rendelkezésre álló valamennyi lényeges információ egyidejű átadása mellett – a lőfegyver-kereskedő haladéktalanul tájékoztatni köteles a lőfegyverek központi nyilvántartását vezető hatóságot.”

9. §

Az Ftv. 21. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A (2) bekezdés alapján visszavont engedély adatai a lőfegyverek központi nyilvántartásából a visszavonástól számított húsz évig – a tűzfegyver, illetve a tűzfegyver fődarab tartására jogosító, visszavont engedélyben rögzített adatok a tűzfegyver, illetve a tűzfegyver fődarab megsemmisítésének az időpontjától számított harminc évig – nem törölhetők.”

10. §

Az Ftv. „Átmeneti rendelkezések” című alcíme a következő 21/A-21/E. §-sal egészül ki:

„21/A. §

E törvénynek az egyes törvényeknek a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzésére vonatkozó európai uniós jogi szabályozás módosításával összefüggő jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2020. évi ... törvénnyel (a továbbiakban: 2. Módtv.) megállapított rendelkezései nem alkalmazhatóak a 2. Módtv. hatálybalépésének az időpontjában folyamatban lévő

közigazgatási hatósági eljárások során.

21/B. §

(1) E törvénynek a 2. Módtv.-vel megállapított rendelkezései – a (2) bekezdésben meghatározott kivétellel – nem érintik a 2. Módtv. hatálybalépésének az időpontjában jogszerűen tartott tűzfegyvereknek és lőszereknek az e törvény 2. Módtv. hatálybalépését megelőzően hatályban volt Melléklete alapján fennállott besorolását.

(2) A 3. § (1) bekezdés c) pont cb) alpontja szerinti engedélyt a rendőrség az (1) bekezdésben meghatározott tűzfegyverre és lőszerre az 1. mellékletben foglalt besorolásnak megfelelően adja ki. Nincs helye a 3. § (1) bekezdés c) pont cb) alpontja szerinti engedély kiadásának abban az esetben, ha az engedély kiadását e törvénynek a 2. Módtv.-vel megállapított rendelkezései kizárják.

21/C. §

(1) E törvénynek a 2. Módtv.-vel megállapított rendelkezései – a (2) bekezdésben meghatározott kivétellel – nem érintik a 2. Módtv. hatálybalépését megelőzően kiadott engedélyek, valamint európai lőfegyvertartási engedélyek érvényességét.

(2) A 2. Módtv. hatálybalépésének az időpontjában a hatóság engedélye alapján jogszerűen végzett azon tevékenység, amelynek a végzését jogszabályban foglalt előírás a továbbiakban az eredetitől különböző hatósági engedélyhez köti, ennek hiányában 2023. január 1. napjáig végezhető jogszerűen.

21/D. §

(1) Az 1. melléklet szerinti „C” kategóriába tartozó tűzfegyver a 4/F. § szerinti bejelentés hiányában legkésőbb 2023. január 1. napjáig tartható jogszerűen.

(2) A 4/F. § szerinti bejelentési kötelezettség alá eső eszközt tartó személy vagy szervezet, illetve a képviselőjére jogosult kérésére a lőfegyverek központi nyilvántartását kezelő szerv – legkésőbb 2023. január 1. napjáig – személyes adatot nem tartalmazó írásbeli tájékoztatást ad az adott eszköz lőfegyverek központi nyilvántartásában való rögzítésének megtörténtéről vagy ennek hiányáról.

21/E. §

A lőfegyverek központi nyilvántartásában tulajdonosként megjelölt, ennek hiányában az érintett eszközön fennálló tulajdonjogát valószínűsítő személy vagy szervezet, illetve törvényes képviselőjének a kérésére a rendőrség ellenérték nélkül átveszi a jogszerűen birtokolt azt az egyedi jóváhagyást igénylő tűzfegyvert és az ahhoz tartozó lőszert, amelynek a kezelésére nézve jogszabályban foglalt előírás eltérő követelményt nem állapít meg.”

11. §

(1) Az Ftv. 22. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Felhatalmazást kap a Kormány, hogy rendeletben jelölje ki a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv szerinti riasztó- és jelzőfegyverekre vonatkozó műszaki előírások meghatározásáról szóló, 2019. január 16-i (EU) 2019/69 bizottsági végrehajtási irányelv 3. cikke szerinti nemzeti kapcsolattartó pont feladatait ellátó szervezetet.”

(2) Az Ftv. 22. § (2) bekezdés a) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Felhatalmazást kap a rendészetért felelős miniszter, hogy rendeletben meghatározza:)

„a) a lőfegyver, lőszer hatósági tárolásának, leadásának, értékesítésének, valamint megsemmisítésének a részletes szabályait, továbbá a lőfegyverek központi nyilvántartásába történő elektronikus adattovábbítás technikai feltételeit,”

12. §

Az Ftv. 23. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ez a törvény

- a) a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló, 1991. június 1-i, 91/477/EGK tanácsi irányelvnek,
- b) a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2008. május 21-i 2008/51/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek,
- c) a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2017. május 17-i (EU) 2017/853 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek,
- d) a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv szerinti riasztó- és jelzőfegyverekre vonatkozó műszaki előírások meghatározásáról szóló, 2019. január 16-i (EU) 2019/69 bizottsági végrehajtási irányelvnek,
- e) a polgári felhasználású robbanóanyagok forgalmazására és ellenőrzésére vonatkozó tagállami jogszabályok harmonizációjáról szóló, 2014. február 26-i 2014/28/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 12. cikkének és 14. cikk (1) bekezdésének,
- f) a pirotechnikai termékek forgalomba hozataláról szóló, 2007. május 23-i 2007/23/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek, valamint
- g) a belső piaci szolgáltatásokról szóló 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek

való megfelelést szolgálja.”

13. §

Az Ftv.

- a) Melléklete helyébe az 1. melléklet lép, valamint
- b) a 2. melléklet szerinti 2. melléklettel egészül ki.

14. §

(1) Az Ftv.

- a) 2. § 38. pontjában a „színházi fegyver” szövegrész helyébe a „színházi lőfegyver” szöveg,

- b) 3. § (1) bekezdés c) pontjában az „a tűzfegyver” szövegrész helyébe az „az „A”, illetve a „B” kategóriába tartozó tűzfegyver” szöveg,
 - c) 3/C. § (1) bekezdésében a „színházi fegyver tartására vonatkozó” szövegrész helyébe a „lőfegyver színházi és hagyományőrző használati célú tartására jogosító” szöveg, továbbá a „fegyverek” szövegrész helyébe a „lőfegyverek” szöveg,
 - d) 3/C. § (2) bekezdésében a „fegyverek” szövegrész helyébe a „lőfegyverek” szöveg,
 - e) 3/C. § (3) bekezdésében a „fegyverek” szövegrészek helyébe a „lőfegyverek” szöveg,
 - f) 3/C. § (5) bekezdésében a „fegyverek” szövegrész helyébe a „lőfegyverek” szöveg,
 - g) 3/C. § (7) bekezdésében a „fegyverek” szövegrészek helyébe „lőfegyverek” szöveg, továbbá a „színházi fegyver tartására” szövegrész helyébe a „lőfegyver színházi és hagyományőrző használati célú tartására jogosító” szöveg,
 - h) 3/C. § (8) bekezdésében a „színházi fegyver tartására” szövegrész helyébe a „lőfegyver színházi és hagyományőrző használati célú tartására jogosító” szöveg,
 - i) 4/A. § (2) bekezdésében az „az „A”, „B”, „C” vagy „D” kategóriába tartozó tűzfegyvernek, a lőfegyverdarabnak” szövegrész helyébe az „a lőfegyvernek” szöveg,
 - j) 6. § (1) bekezdés nyitó szövegrészeiben az „adatok az” szövegrész helyébe az „adatok – a 21/C. § (2) bekezdésében foglalt kivétellel – az” szöveg,
 - k) 6. § (1) bekezdés b) pontjában a „szolgálatok a” szövegrész helyébe a „szolgálatok, valamint a vámhatóság a” szöveg,
 - l) 6. § (4) bekezdésében a „bekezdésében meghatározott” szövegrész helyébe a „bekezdésében, továbbá a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló, 1991-i 91/477/EGK tanácsi irányelv 13. cikk (4) bekezdésében meghatározott” szöveg,
 - m) 12. § (1) bekezdés d) pontjában az „adatokat a” szövegrész helyébe az „adatokat haladéktalanul a” szöveg,
 - n) 22. § (1) bekezdés a) pontjában a „javítását, szállítását” szövegrész helyébe a „javítását, átalakítását, szállítását” szöveg, továbbá az „engedélyek tartalmi” szövegrész helyébe az „engedélyek és a bejelentések tartalmi” szöveg, valamint
 - o) 22. § (1) bekezdés c) pontjában a „bekezdése szerinti” szövegrész helyébe a „bekezdése, valamint a 4/F. § szerinti” szöveg
- lép.

(2) Hatályát veszti az Ftv.

- a) 3. § (1) bekezdés b) és c) pontjában az „, a színházi fegyver” szövegrész,
- b) 3. § (1) bekezdés e) pontjában a „valamint” szövegrész,
- c) 4/A. § (1) bekezdésében az „, a színházi fegyvernek” szövegrész, továbbá
- d) 12. §-át megelőző alcím címében az „adatkezelési” szövegrész.

2. A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény módosítása

15. §

(1) A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről

szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 183. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Aki

a) a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakításra, a lőfegyver bejelentésére, a lőfegyver vagy a lőszer gyártására, tartására, kereskedelmére, javítására, használatára vagy szállítására, illetve a lőfegyver, lőfegyverdarab megsemmisítésére vonatkozó szabályokat megszegi,

b) lőfegyverdarabot vagy lőszer elemet engedély nélkül készít, megszerz, tart vagy forgalomba hoz, illetve központi gyújtású félautomata tűzfegyverhez való, 20 lőszert meghaladó befogadóképességű töltőszerkezetet vagy hosszú tűzfegyverhez való, 10 lőszert meghaladó befogadóképességű töltőszerkezetet engedély nélkül megszerz,

szabálysértést követ el.”

(2) A Szabs. tv. 183. § (2) bekezdés a) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Aki)

„a) a légfegyver, a gáz- és riasztófegyver, a muzeális fegyver, a festéklövő fegyver, a hatástalanított lőfegyver, a flóberttöltény, a gáztöltény, a riasztótöltény, illetve a vaktöltény gyártására, forgalmazására, javítására, megszerzésére, birtoklására, viselésére, tartására vagy használatára, illetve a hatástalanított tűzfegyver behozatalára vagy kivitelére vonatkozó szabályokat megszegi,”

(szabálysértést követ el.)

16. §

A Szabs. tv. 169. § (2) bekezdés a) pontjában a „lőfegyvert” szövegrész helyébe a „működőképes lőfegyvert” szöveg lép.

3. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény módosítása

17. §

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 325. § (1) bekezdés d) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Aki)

„d) a lőfegyver készítésére, kereskedelmére, illetve a működőképes lőfegyver megszerzésére, tartására vonatkozó engedély kereteit túllépi,”

(büntett miatt két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.)

18. §

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény

a) 165. § (4) bekezdésében az „a lőfegyver” szövegrész helyébe az „a működőképes lőfegyver” szöveg, továbbá

b) 325. § (1) bekezdés a) és c) pontjában, valamint 459. § (1) bekezdés 5. pont a) alpontjában a

„lőfegyvert” szövegrész helyébe a „működőképes lőfegyvert” szöveg lép.

4. Záró rendelkezések

19. §

Ez a törvény 2021. január 1-jén lép hatályba.

20. §

Ez a törvény

- a) a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2017. május 17-i (EU) 2017/853 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek, valamint
- b) a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv szerinti riasztó- és jelzőfegyverekre vonatkozó műszaki előírások meghatározásáról szóló, 2019. január 16-i (EU) 2019/69 bizottsági végrehajtási irányelvnek való megfelelést szolgálja.

„1. melléklet a 2004. évi XXIV. törvényhez

Tűzfegyverek és lőszer

1. „A” kategória (”Tiltott”)

1.1. 1. alkategória: automata tűzfegyver.

1.2. 2. alkategória: más tárgynak álcázott tűzfegyver.

1.3. 3. alkategória: páncéltörő (áthatoló), robbanó, fényjelző vagy gyújtólövedékeket tartalmazó lőszer, valamint az ilyen lőszerhez való lövedék.

1.4. 4. alkategória: expanzív (kiterjedő) lövedéket tartalmazó pisztoly- és revolverlőszer, valamint az ilyen lőszerhez való lövedék, kivéve a vadászati vagy sportlövészeti célokat szolgáló lőfegyverhez, a használatukra jogosult személyek számára.

1.5. 5. alkategória: a félautomata tűzfegyverre átalakított automata tűzfegyver.

1.6. 6. alkategória: a központi gyújtású félautomata tűzfegyver, ha az

a) olyan rövid tűzfegyver, amely képes újratöltés nélkül legalább 21 lőszer kilövésére, feltéve, hogy részét képezi egy 20 lőszer meghaladó befogadóképességű töltőszerkezet vagy a tűzfegyverhez egy eltávolítható, 20 lőszer meghaladó befogadóképességű töltőberendezést csatlakoztattak, vagy

b) olyan hosszú tűzfegyver, amely képes újratöltés nélkül legalább 11 lőszer kilövésére, feltéve, hogy részét képezi egy 10 lőszer meghaladó befogadóképességű töltőszerkezet vagy a tűzfegyverhez egy eltávolítható, 10 lőszer meghaladó befogadóképességű töltőberendezést csatlakoztattak.

1.7. 7. alkategória: az a vállból történő lövésre tervezett félautomata tűzfegyver, amelynek hossza – behajtható, összehajtható vagy betolható, avagy szerszámok nélkül eltávolítható válltámasz segítségével – a működőképesség megtartása mellett 60 cm alá csökkenthető.

1.8. 8. alkategória: az „A” kategóriába tartozó tűzfegyverből átalakított színházi tűzfegyver.

2. „B” kategória (”Engedélyköteles”)

2.1. 1. alkategória: az ismétlő rövid tűzfegyver.

2.2. 2. alkategória: a központi gyújtású egylövetű rövid tűzfegyver.

2.3. 3. alkategória: a peremgyújtású egylövetű tűzfegyver.

2.4. 4. alkategória: az „A” vagy a „C” kategóriába nem tartozó olyan félautomata hosszú

a) peremgyújtású tűzfegyver, amelynek töltőszerkezete és töltényúrje együttesen háromnál több, valamint

b) központi gyújtású tűzfegyver, amelynek töltőszerkezete és töltényúrje együttesen háromnál több, de tizenkettőnél kevesebb lőszer befogadására alkalmas.

2.5. 5. alkategória: az „A” vagy a „C” kategóriába nem tartozó félautomata rövid tűzfegyver.

2.6. 6. alkategória: az „A” vagy a „C” kategóriába nem tartozó olyan félautomata hosszú tűzfegyver, amelynek töltőszerkezete és töltényúrje együttesen legfeljebb három lőszer befogadására alkalmas, ha a töltőszerkezet eltávolítható, vagy ha nem biztos, hogy szokásos szerszámokkal a tűzfegyvert nem lehet olyan tűzfegyverre átalakítani, amelynek töltőszerkezete és töltényúrje együttesen háromnál több lőszer befogadására alkalmas.

2.7. 7. alkategória: az ismétlő és félautomata hosszú tűzfegyver huzagolatlan, 60 cm-t meg nem haladó hosszúságú csővel.

2.8. 8. alkategória: a „B” vagy a „C” kategóriába tartozó tűzfegyverből átalakított színházi tűzfegyver.

2.9. 9. alkategória: a külső formájában automata tűzfegyverre hasonlító – az „A” kategóriába nem tartozó – félautomata tűzfegyver, feltéve, hogy e törvény hatálya kiterjed rá.

2.10. 10. alkategória: az „A” kategóriába nem tartozó ismétlő hosszú tűzfegyver.

2.11. 11. alkategória: az egylövetű hosszú tűzfegyver huzagolt csővel.

2.12. 12. alkategória: az egylövetű hosszú tűzfegyver huzagolatlan csővel.

3. „C” kategória („Bejelentéshez kötött”)

3.1. 1. alkategória: a 2. § 29. pont c) alpontjában meghatározott – az „A” vagy a „B” kategóriába nem tartozó – tűzfegyver.

3.2. 2. alkategória: a 2. § 29. pont d) alpontjában meghatározott tűzfegyver.”

„2. melléklet a 2004. évi XXIV. törvényhez

A gáz- és riasztófegyverekre vonatkozó műszaki előírások

1. A saját töltényűrrrel rendelkező olyan eszköz, amely rendeltetészerűen csak gáztöltény vagy riasztótöltény működtetésére alkalmas, abban az esetben minősül gáz- és riasztófegyvernek, ha
 - 1.1. pirotechnikai jelzőtöltények kilövésére kizárólag a csőtorkolatra erősített adapter megléte esetén képes,
 - 1.2. olyan tartós eszközt foglal magában, amely megakadályozza az egy vagy több szilárd anyagú söréttel vagy lövedékkel megtöltött töltények kilövését,
 - 1.3. a kézi lőfegyverek próbajeleit felügyelő nemzetközi állandó bizottság (C.I.P.) által kidolgozott, a töltények és töltényűrrök méreteivel kapcsolatos táblázatok (Tables of Dimensions of Cartridges and Chambers, TDCC) közül a VIII. táblázat 2019. január 16-án hatályban volt változatában feltüntetett méreteknél és egyéb szabványoknak megfelelő tölténnyel való használatra tervezték,
 - 1.4. szokványos szerszámokkal nem tehető sem sörét vagy lövedék gyúlékony hajtóanyag segítségével történő kilövésére alkalmassá, sem pedig erre a célra átalakíthatóvá,
 - 1.5. egyik fődarabja sem szerelhető fel tűzfegyverre, illetve használható fel tűzfegyver fődarabként,
 - 1.6. csöve kizárólag a fegyver jelentős megrongálásával vagy tönkretételével távolítható el,
 - 1.7. – a legfeljebb 30 centiméteres csővel vagy legfeljebb 60 centiméteres teljes hosszúsággal rendelkező fegyverek esetében – a fegyver csöve teljes hosszában eltávolíthatatlan akadályokat tartalmaz, amelyek meggátolják, hogy egy gyúlékony hajtóanyag segítségével kilőtt töltény, golyó vagy lövedék áthaladjon a csövön, továbbá legfeljebb 1 cm hosszúságú szabad teret hagynak a csőtorkolatnál,
 - 1.8. – az 1.7. pont hatálya alá nem tartozó fegyverek esetében – a fegyver csöve a hosszúságának legalább egyharmada mentén eltávolíthatatlan akadályokat tartalmaz, amelyek meggátolják, hogy egy gyúlékony hajtóanyag segítségével kilőtt töltény, golyó vagy lövedék áthaladjon a csövön, továbbá legfeljebb 1 cm hosszúságú szabad teret hagynak a csőtorkolatnál,
 - 1.9. a csőben található első akadály a fegyver töltényűrje után, ahhoz a lehető legközelebb helyezkedik el, ugyanakkor lehetővé teszi a gázok kivezető nyílásokon keresztül történő távozását,
 - 1.10. – a kizárólag riasztótöltény kilövésére tervezett fegyverek esetében – az 1.7. és az 1.8. pontban említett akadályok – egy vagy több, gáznyomás-mentesítést lehetővé tevő nyílástól eltekintve – teljesen elzárják a csövet, az akadályok továbbá teljesen elzárják a csövet oly módon, hogy a fegyver elején keresztül nem bocsátható ki gáz,
 - 1.11. az akadályok állandóak, és kizárólag a fegyver töltényűrjét vagy csövét tönkretéve mozdíthatók ki a helyükről,
 - 1.12. – a kizárólag riasztótöltények kilövésére tervezett eszközök esetében – az akadályok teljes egészében olyan anyagból készülnek, amely ellenáll a vágásnak, a fúrásnak, a lyukasztásnak, a köszörülésnek vagy bármely hasonló eljárásnak, és amelynek a Vickers-keménységvizsgálat szerinti minimális keménysége 700 HV 30,
 - 1.13. – az 1.12. pont hatálya alá nem tartozó fegyverek esetében – az akadályok olyan anyagból készülnek, amely ellenáll a vágásnak, a fúrásnak, a lyukasztásnak, a köszörülésnek vagy bármely hasonló eljárásnak, és amelynek a minimális keménysége 610 HV 30 azzal, hogy a cső a tengelye

mentén rendelkezhet egy, az irritáló anyagok vagy egyéb hatóanyagok eszközből történő kibocsátására szolgáló csatornával,

1.14. az akadályok meggátolják

a) a lyuk kialakítását vagy kibővülését a cső tengelyében, valamint

b) a cső eltávolítását, kivéve, ha az eltávolítás használhatatlanná teszi a fegyver tokszerkezetét és töltényűrjét, vagy olyan mértékben károsítja a fegyvert, hogy az jelentős javítás vagy kiegészítés nélkül nem használható fel tűzfegyver alapjaként,

1.15. mind a töltényűr, mind a cső olyan eltolt, megdöntött vagy lépcsőzetes kialakítással rendelkezik, amely megakadályozza a lőszernek a fegyverbe való betöltését vagy a fegyverből való kilövését, valamint

1.16. – a revolver típusú fegyverek esetében –

a) a dobfurat elülső nyílásai szűkített kialakításúak annak biztosítása érdekében, hogy a golyók ne hagyhassák el a töltényűrt, valamint

b) az a) alpont szerinti nyílások a töltényűrhöz képest eltolt helyzetűek.”

Általános indokolás

Ez az indokolás a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 18. § (3) bekezdése, továbbá a Magyar Közlöny kiadásáról, valamint a jogszabály kihirdetése során történő és a közjogi szervezetszabályozó eszköz közzététele során történő megjelöléséről szóló 5/2019. (III. 13.) IM rendelet 20. §-a alapján a Magyar Közlöny mellékleteként megjelenő Indokolások Tárában közzétételre kerül.

Az Európai Unió Hivatalos Lapjában 2017. május 24-én megjelent a polgári rendeltetésű lőfegyverekre és lőszerre vonatkozó tagállami szabályozás lehetséges kereteit kijelölő, a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló, 1991. június 1-i 91/477/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: Irányelv) módosítása, amely módosítás – az Európai Unió valamennyi tagállamához hasonlóan – Magyarországra is jogharmonizációs kötelezettséget ró. Az európai uniós és a magyarországi szabályozás közötti összhang megteremtésének, illetve fenntartásának érdekében tehát szükségessé vált a tárgykör tekintetében irányadó hazai jogszabályok – mindenekelőtt a polgári rendeltetésű lőfegyverekre, lőszerre és a hozzájuk kapcsolódó más hasonló technikai eszközökre vonatkozó elsődleges jogszabályi előírásokat megállapító, a lőfegyverekről és lőszerrekről szóló 2004. évi XXIV. törvény (a továbbiakban: Ftv.), valamint az annak végrehajtását szolgáló, a fegyverekről és lőszerrekről szóló 253/2004. (VIII. 31.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) – jogharmonizációs célú módosítása.

Az Irányelvet érintő – formailag a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2017. május 17-i (EU) 2017/853 európai parlamenti és tanácsi irányelvben (a továbbiakban: Módosító Irányelv) foglalt – módosítások hazai jogrendbe történő átültetése egyszersmind továbbá az átdolgozott Irányelv végrehajtására szolgáló,

- a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv értelmében a tűzfegyverek és alapvető alkotóelemeik megjelölésére vonatkozó műszaki leírások megállapításáról szóló, 2019. január 16-i (EU) 2019/68 bizottsági végrehajtási irányelv (a továbbiakban: 1. Végrehajtási Irányelv), valamint

- a fegyverek megszerzésének és tartásának ellenőrzéséről szóló 91/477/EGK tanácsi irányelv szerinti riasztó- és jelzőfegyverekre vonatkozó műszaki előírások meghatározásáról szóló, 2019. január 16-i (EU) 2019/69 bizottsági végrehajtási irányelv (a továbbiakban: 2. Végrehajtási Irányelv)

implementációját is elengedhetlenné teszi, amire az érintett szabályozási tárgykörök elválaszthatatlan logikai egységének folytán úgyszintén a Módosító Irányelv átültetését célzó jogszabály-módosítás keretében kell sort keríteni.

Az európai uniós szabályozási környezetben bekövetkezett mindeme változások ugyanakkor

nem tekinthetők a magyarországi fegyverjogszabályok teljeskörű felülvizsgálatára okot adó fejleménynek. Az érintett jogszabályok revízióját és jogharmonizációs célú módosítását éppen ezért a jelen keretek között kizárólag annyiban indokolt elvégezni, amennyiben mindez a módosuló európai uniós követelményeknek való megfelelés érdekében feltétlenül szükséges.

A Módosító Irányelv 2. cikk (5) bekezdésében foglalt előírás értelmében a tagállamoknak mindemellett közölniük kell a Bizottsággal a nemzeti joguknak az Irányelv által szabályozott területen elfogadott főbb rendelkezései szövegét.

Részletes indokolás

1. §

Az 1. § (1) és (2) bekezdéséhez

az Ftv. 2. § 11. és 29. pontját illetően:

A tűzfegyverek irányelvi meghatározását, illetve jogi természetét érintő alapvető jelentőségű fejlemény, hogy a szigorodó európai uniós szabályozás értelmében bizonyos körben megszűnik a hatástalanított eszközöknek a működőképes tűzfegyverektől elkülönülő besorolása. Ennek eredményeképpen a hatástalanított eszközök egy részét a „valódi” tűzfegyverek körébe kell besorolni.

Az Irányelv 1. cikk (1) bekezdés 6. pontjának a módosított szövege értelmében a továbbiakban a deaktivált eszközök is csupán abban az esetben minősülhetnek hatástalanított tűzfegyvernek, ha a hatástalanításuk módja megfelel az e célból kidolgozott műszaki szabványkövetelményeknek, az uniós jogalkotó meggyőződése szerint ugyanis egyedül ezen szabványkövetelmények alkalmazása képes végérvényesen kizárni a működőképes lőfegyverre történő visszaalakítás lehetőségét. A szóbanforgó követelményeket *a hatástalanított tűzfegyverek végleges működésképtelenségét biztosító hatástalanítási előírásokra és technikákra vonatkozó közös iránymutatások meghatározásáról szóló, 2015. december 15-i, 2015/2403 bizottsági rendelet* (a továbbiakban: Bizottsági Rendelet) rögzíti. Ha egy deaktivált eszköz hatástalanítása ezzel szemben nem felel meg az uniós szabvány kritériumainak, úgy az esetleges engedélymentes tagállami besorolás fenntartására a továbbiakban nincs jogszerű lehetőség, azaz a „valódi”, működőképes lőfegyverek megszerzésére és tartására, valamint a velük való tevékenységvégzésre vonatkozó szigorúbb szabályokat a tagállamoknak az ilyen eszközökre is megfelelően ki kell terjeszteniük.

Az Irányelv újonnan beépült 10b. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezés mindazonáltal lehetőséget kínál a tagállamoknak arra, hogy saját fegyverjogszabályaikban kifejezetten mentesítsék a tűzfegyverre történő átminősítés alól mindazokat a hatástalanított eszközpéldányokat, amelyek már a Bizottsági Rendelet 2016. április 8. napján bekövetkezett

kötelező alkalmazását megelőzően is ilyenek minősültek, feltéve, hogy az előzőleg rájuk nézve irányadó volt hatástalanítási rendszabályok a harmonizált műszaki szabvánnyal egyenértékűnek minősített biztonsági szinten garantálták a működőképes lőfegyverekké történő visszaalakíthatatlanságukat.

A mindezen – koncepcionális jelentőségű – változásoknak megfelelő módosításokat a hazai szabályozáson is át kell vezetni.

E cél érdekében az Ftv. 2. § 11. és 29. pontjában foglalt fogalom-meghatározások szövegében rögzíteni kell, hogy

- a törvény immár a Bizottsági Rendelet 2016. április 8. napja óta fennálló kötelező alkalmazását követően hatástalanított tűzfegyvereket is „valódi” lőfegyvereknek tekinti, míg

- az ugyanezen határnapot megelőzően deaktivált tűzfegyverpéldányok ezzel szemben változatlanul a „hatástalanított lőfegyverként” definiált – és ilyenként az Ftv. 2. § 29. pont *a)* pont *ab)* alpontjában rögzített kizárás értelmében a kötelező tűzfegyverre minősítés alól mentes – eszközök körébe tartoznak abban az esetben, ha a hatástalanításuk módja megfelel a Bizottsági Rendelet kötelező alkalmazását megelőzően hatályban volt jogszabályokban meghatározott műszaki követelményeknek, illetve garantálja az azokéval egyenértékű biztonsági szintet.

az Ftv. 2. § 30. pontját illetően:

Az Irányelv módosított 4. cikk (1) bekezdése az ott meghatározott jelölési és nyilvántartási követelményeket a szintén módosított 1. cikk (1) bekezdés 2. pontja által definiált alapvető alkotóelemek teljes körére kiterjeszti, amely fogalomkörbe az ún. „szán” korábban nem tartozott bele. Ennek megfelelően az Ftv. 2. § 30. pontjában foglalt értelmező rendelkezést is indokolt kiegészíteni ugyanezen fogalommal, amely módosítás eredményeképpen továbbá a normaszöveg immár a tényleges műszaki tartalomnak megfelelő logikai sorrendben vonultatja fel a törvény értelmében tűzfegyver fődarabnak (lőfegyverdarabnak) minősülő egyes alkatrészek megnevezését.

Az 1. § (3) és (4) bekezdéséhez, valamint a 14. § b) pontjához és a 2. melléklethez

Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdéséből következően a tagállamoknak tűzfegyverre kell minősíteniük a kizárólag vaktöltények, irritáló anyagok, egyéb hatóanyagok vagy pirotechnikai jelzőtöltények kilövésére tervezett, „tölténytartóval” – vagyis az utóbbi fegyverrész esetében az alapul fekvő műszaki tartalmat a megfelelő szakkifejezés segítségével megjelölve, helyesebben: töltényúrral – rendelkező azon eszközöket, amelyek átalakíthatóak sörét, golyó vagy lövedék gyúlékony hajtóanyag segítségével történő kilövésére.

Az ilyen eszközök esetében korábban fennállott engedély- vagy bejelentésmentes besorolás a továbbiakban kizárólag azon darabok esetében lesz fenntartható, amelyek

- eleve nem rendelkeznek saját töltényűrrrel, vagy

- rendelkeznek ugyan saját töltényűrrrel, azonban megfelelnek a 2. Végrehajtási Irányelv Mellékletében rögzített műszaki követelményeknek.

Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdésében alkalmazott meghatározásnak a magyarországi fegyverjogi szabályozás hatálya alá vont eszközfajták közül műszaki jellemzőiknél fogva egyrészt a színházi fegyverek, másrészt a gáz- és riasztófegyverek felelnek meg. A szigorodó irányelvi szabályozás által megkövetelt tűzfegyverre minősítést ezért úgyszintén az e gyújtófogalmak valamelyikének a hatálya alá tartozó fegyverpéldányokra kiterjedő módon kell elvégezni, ha a fenti a) és b) pontban meghatározott feltételek rájuk nézve nem teljesülnek.

Az implementált szabályozás ennek megfelelően módosítja mind a gáz- és riasztófegyverekkel, mind a színházi fegyverekkel szemben támasztott törvényi követelmények rendszerét, az előbbi fegyverkör esetében e besorolás létjogosultságát a saját töltényűrrrel eleve nem rendelkező példányok mellett immár csupán a harmonizált műszaki elvárásokat kielégítő darabok tekintetében ismerve el, míg a színházi fegyverek esetében – a „színházi tűzfegyver” megnevezés segítségével – terminológiai síkon is kifejezésre juttatva a jogszabályi besorolás megváltozását.

E módosítás egyúttal a szóbanforgó eszközfajták jogi megítélésében előzőleg fennállott arra az alapvető különbségre is figyelemmel van, miszerint a magyarországi szabályozás már a Módosító Irányelv implementációját megelőzően is engedélyköteles tevékenységnek tekintette a színházi fegyverek teljes körének a megszerzését és tartását, a gáz- és riasztófegyverek esetében ezzel szemben csupán az önvédelmi célú viselést nevesítette a hatóság egyedi felhatalmazását igénylő cselekményként, míg az ilyen szándék hiányában történő pusztá birtoklást nem kötötte hasonlóan szigorú állami kontrollhoz.

A gáz- és riasztófegyverek esetében a tűzfegyverre történő átminősítésre ezért csupán abban a körben kerül sor, amelyre nézve mindezt az európai uniós szabályozás feltétlenül megköveteli. A törvénymódosítás tehát egyáltalán nem érinti az Irányelv 10a. cikk hatálya alól kivett – a saját töltényűrrrel eleve nem rendelkező, valamint a 2. Végrehajtási Irányelvben meghatározott paramétereknek megfelelő – fegyverpéldányokat, amely eszközök tehát az implementált szabályozás alapján is a kötelező hatósági engedélyeztetés vagy bejelentés alól mentes, szabadon megszerezhető és tartható gáz- és riasztófegyvereknek fognak minősülni.

Mivel ugyanakkor a 2. Végrehajtási Irányelv nem deklarálja kifejezetten a saját időbeli és tárgyi hatályát, a kizárólag vaktöltények, irritáló anyagok, egyéb hatóanyagok vagy pirotechnikai jelzőtöltények kilövésére tervezett eszközökre vonatkozóan előírt besorolás-felülvizsgálati kötelezettség esetében nem határozható meg egyértelműen az irányelvi módosítások által az érintett fegyverfajtákon belül ténylegesen felölelt eszközök köre. Annak érdekében tehát, hogy a szükséges műszaki vizsgálatokat elvégezni hivatott szakértői apparátusra, valamint a

fegyvertartók széles körére egyaránt jelentős mérvű adminisztratív többletterheket hárító felülvizsgálati kötelezettség hatálya alól a magyarországi jogalkotó az érintett eszközök lehető legnagyobb hányadát mentesítse, a felülvizsgálati kötelezettséggel terhelt eszközök köréből az implementált szabályozás a fentiek mellett továbbá az önvédelmi célra viselni engedélyezett, valamint a szigorodó követelményrendszer hatálybalépését megelőzően gáz- és riasztófegyverként már jogszerűen forgalomba került fegyverpéldányokat is kivonja, az előbbi csoport esetében különös figyelemmel arra, hogy a megfelelő mértékű hatósági kontroll érvényesülését a már előzőleg is fennállott tagállami engedélyezési mechanizmus rájuk nézve eleve maradéktalanul biztosítja.

A kötelező tűzfegyverre nyilvánítás hatálya az implementált szabályozás értelmében így végül csupán azokra a rendeltetészerűen kizárólag gáztöltény vagy riasztótöltény működtetésére alkalmas – saját töltényűrrrel rendelkező – eszközökre terjed ki, amelyek esetében egyrészt az önvédelmi célú viselést a hatóság előzőleg nem engedélyezte, másrészt gáz- és riasztófegyverekként még nem kerültek legálisan forgalomba, harmadrészt továbbá nem felelnek meg a velük szemben támasztott harmonizált műszaki szabványkövetelményeknek. Mindezek az eszközök a továbbiakban immár a „valódi” – engedély- vagy bejelentés-köteles – lőfegyverek körébe nyerne besorolást, miután a korábban fennállott „szabadon birtokolható” besorolásnak az esetükben való fenntartása az uniós jogba ütközne. A szóbanforgó eszközök törvényi besorolásának a fentiek szerint bekövetkező megváltozásából mindemellett az is egyenesen következik, hogy az immár a módosított tűzfegyver-definíció hatálya alá tartozó egykori gáz- és riasztófegyverek önvédelmi célú viselése a továbbiakban nem engedélyezhető, a jogszerű birtoklásuk érdekében tehát a jövőben – akár önvédelmi célú – lőfegyvertartási engedélyt kell szerezni abban az esetben, ha ennek a jogszabályban meghatározott feltételei az adott eszközre, valamint a kérelmezőre nézve egyaránt maradéktalanul teljesülnek.

A színházi fegyverek ezzel szemben egyöntetűen – valamennyi eszközpéldányra kiterjedő módon – az Ftv. 2. § 29. pontja szerinti tűzfegyverek körébe kerülnek át, tekintet nélkül az Irányelv által mentesítési okként meghatározott műszaki paramétereknek az esetükben való meglétére vagy hiányára. A tűzfegyverre történő átminősítés mindazonáltal korántsem jelenti a színházi fegyverekre vonatkozó fegyvertartási szabályok radikális mérvű szigorítását, az ilyen eszközök engedély nélküli megszerzése és tartása ugyanis a Módosító Irányelv hatálybalépését megelőzően sem volt megengedett. Az implementált szabályozás megalkotása ezért a jogszerű birtokosok helyzetét legfeljebb annyiban teszi terhesebbé, amennyiben a tűzfegyvernek minősülő eszközök biztonságos kezelését és használatát helyenként – például a jelölés és a tárolás terén – a színházi fegyverekre irányadó előírásoknál szigorúbb rendszabályok hivatottak szavatolni. Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdésében felkínált kedvezménynek a színházi fegyverekre történő kiterjesztése ezzel szemben azért nem lenne megfelelő megoldás, mivel ez voltaképpen a 2. Végrehajtási Irányelvben lefektetett műszaki követelményeket kielégítő fegyverhányad felszabadítását jelentené a már előzőleg is fennállott engedélyköteles besorolás alól. Márpedig a biztonság magasabb szintjét garantáló nemzeti szabályozás enyhítése nyilvánvalóan nem szolgálhat az uniós követelmények átültetésére irányuló jogalkotás céljául.

Az Irányelv 10a. cikk (2) bekezdése szerinti tűzfegyverre minősítést kizáró műszaki paramétereket az Ftv. újonnan beépülő 2. *melléklete* állapítja meg, mégpedig az európai uniós jogalkotó részéről a 2. Végrehajtási Irányelv Mellékletében meghatározott tartalommal megegyező módon.

Az 1. § (5) bekezdéséhez

A lőfegyvertartás hatósági engedélyezését a törvény valamennyi esetben az ún. lőfegyvertartási cél igazolásához köti, ami amellet, hogy az engedélyköteles eszközök birtoklásának a voltaképpeni jogcíméül szolgál, egyszersmind továbbá az arra feljogosított címzettekhez kerülő egyes fegyverpéldányok jogszerű használatának, illetve felhasználási módjának a kereteit is megfelelően kijelöli.

A lőfegyverektől való definíciószerű elkülönülésük okán a fegyvertartás céljának az igazolását az előzőleg hatályban volt szabályozás a színházi fegyverek esetében annak ellenére nem követelte meg a jogszerű birtokosoktól, hogy a szóbanforgó eszközök megszerzéséhez és tartásához részükről valamennyi esetben a színpadi előadások és a filmforgatások során, illetve a hagyományőrző rendezvények alkalmával történő felhasználás kizárólagos szándéka társult, ami ugyanakkor az Ftv. 2. § 43. pontjában ezidáig nevesített egyetlen jogcímnek sem feleltethető meg maradéktalanul. A fegyverbirtoklás voltaképpeni indokát a színházi fegyverek használatának jellegzetes körülményei e jogcímek közül leginkább a filmgyártási célhoz teszik hasonlatossá. Mivel ugyanakkor az egyrészt a filmgyártási célú lőfegyverekre, másrészt a színházi fegyverekre vonatkozó követelményrendszer eltérő sajátosságai az utóbbi eszközfajta lőfegyverre (tűzfegyverre) történő átminősítését követően sem teszik indokoltá a két különböző kategória egybeolvasztását, az egykori színházi fegyverek rendeltetészerű használhatóságát a továbbiakban is megfelelő módon biztosító újabb önálló lőfegyvertartási jogcím törvénybeiktatásáról kell gondoskodni. E kötelezettségének az implementált szabályozás – egyszersmind a kulturális örökségápolás célját szolgáló fegyvertartás létjogosultságát immár terminológiai síkon is kifejezésre juttatva – az ún. színházi és hagyományőrző használati cél bevezetése útján tesz eleget.

Az 1. § (6) bekezdéséhez

az Ftv. 2. § 48. pontját illetően:

Mivel a tűzfegyverek és a lőszerke Ftv. szerinti kategóriáin belül további alkategóriák is megkülönböztethetőek, a törvénytörvény terminológiai egységének a megteremtése érdekében szükséges az „alkategória” fogalmának az értelmező rendelkezések körében történő tételes meghatározása.

az Ftv. 2. § 49. pontját illetően:

A magyarországi fegyverjogszabályok a Módosító Irányelv megjelenését megelőzően is ismerték és használták az „átalakítás” fogalmát, anélkül azonban, hogy akár a szóbanforgó tevékenység mibenlétét, akár az e fogalomkörbe vonható eszközfajtákat definíciószerűen meghatározták volna. E többretegű fogalomhasználat következményeképpen „átalakításon” az egyes tűzfegyver-kategóriákon belüli átmenetet biztosító beavatkozások mellett a tűzfegyvernek eredetileg nem minősülő egyes további fegyverfajták tűzfegyverré válását, valamint az ezzel éppen ellentétes irányú változásokat eredményező munkálatok összességét is hasonlóképpen érteni lehetett, olyannyira, hogy az „átalakítás” fogalmának a jogszabályszöveg által kölcsönzött különböző jelentéstartalmak is elsősorban az ez utóbbi viszonylatok között végbemenő keresztmozgásokat voltak hivatva megfelelő módon kifejezésre juttatni.

Mindenekelőtt az Irányelv módosuló 4. cikk (4) bekezdés *d*) pontjában fogalt rendelkezés ehhez képest az „átalakítás” eddigiekben alkalmazott értelmezési tartományát egy újabb további, speciális jelentéstartalommal szélesíti ki, amennyiben ugyanezen fogalomkörbe az egyes fegyverek jogi státuszának a megváltozását eredményező átalakításokhoz hasonlóan immár a tűzfegyver-besoroláson belül bekövetkező szándékos változtatásokat is bevonja, az ezekhez kapcsolódó adattartalmakat egyszersmind továbbá a tűzfegyvereket érintő hatósági nyilvántartási kötelezettségnek is a nélkülözhetetlen jövőbeni tárgyává téve.

Ennek megfelelően a magyarországi fegyverjogszabályokban is önálló értelmező rendelkezés normatív tartalmaként kell meghatározni „a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítás” fogalmának a sajátos jelentését, aminek a hiányában az ehhez kapcsolódó adatok és információk hatósági nyilvántartására vonatkozó tagállami kötelezettség nem lenne megfelelő módon teljesíthető.

Az Ftv. 2. §-ának új 49. pontjaként beépülő fogalom-meghatározás szövegezése a fentieknek megfelelően egyértelművé teszi, hogy a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítás kizárólag az egyes tűzfegyver-kategóriák és -alkategóriák közt végbemenő átmenetek különböző esetköreit öleli fel, vagyis csupán azokat a tevékenységeket, amelyeknek az eredményeképpen az érintett eszköz előzőleg fennállott tűzfegyver-minősítése az átalakítási munkálatok elvégzését követően sem változik meg. Mindebből tehát egyenesen következik, hogy az Ftv. 4/G. §-aként a csupán a fentiek szerinti szűkebb értelemben vett átalakításra nézve egyidejűleg törvénybeiktatott rendelkezések sem vonatkoznak mindazon tevékenységekre, amelyek nyomán az előzőleg tűzfegyvernek minősülő eszközökből az Ftv. 2. § 29. pontjában definiált körbe nem tartozó más fegyverek, avagy éppen ellenkezőleg: az átalakítást megelőzően másfajta fegyvernek tekintett eszközökből a munkálatok elvégzését követően tűzfegyverek válnak.

A kategoriális, illetve az alkategoriális besorolás megváltozását eredményező átalakítás fogalmának a további szándékolt sajátosságaként az – az Ftv. 2. § 48. pontjában egyidejűleg definiált „alkategória” fogalmával ellentétben – a lőszeres esetében egyáltalán nem értelmezhető.

az Ftv. 2. § 50. pontját illetően:

Az irányelvi módosítások átültetésének az eredményeként újabban a hatástalanított, illetve a korábban alkalmazott előírások értelmében szabadon megszerezhető és tartható volt eszközök bizonyos hányada is a tűzfegyverek körébe nyer besorolást, következésképpen megszűnik a lőfegyver-fogalom azon korábbi sajátossága, miszerint e meghatározás alá kizárólag a hatóság engedélyének a birtokában megszerezhető és tartható, a közrendre és a közbiztonságra jelentette veszélyességük folytán a legszigorúbb állami felügyeletet igénylő fegyverfajták tartozhattak.

Az immár a hatósági engedélyezés hatókörén kívül eső egyes eszközökre is kiterjesztett lőfegyver-gyűjtőfogalom további megkülönböztetés nélküli, egységes alkalmazásából eredő esetleges visszasságok megelőzése és kiküszöbölése céljából ezért a törvény felállítja az ún. „egyedi jóváhagyást igénylő lőfegyverek” gyűjtőkategóriáját: e csoportba azok a lőfegyverek tartoznak bele, amelyeknek a hatósági engedély hiányában történő megszerzését és tartását, illetve amelyekre nézve az adott tevékenység engedély nélküli végzését maga a fegyvertörvény kifejezetten kizárja.

A szóbanforgó fogalom-meghatározás alapvető sajátossága, hogy annak értelmezési tartományát a törvény nem szűkíti le kizárólag a megszerzés és a tartás hatósági engedélyhez kötött voltára, hanem a közrendre és a közbiztonságra nézve veszélyt jelentő eszközökkel összefüggésben állami ellenőrzés alá vont további tevékenységekre is kiterjeszti. Az értelmező rendelkezés szövegezése mindazonáltal egyértelművé teszi, hogy az „egyedi jóváhagyást igénylő” besorolás szempontjából kizárólag a magában az Ftv.-ben lefektetett igazgatási tárgyú szabályozás tekinthető irányadónak, az ettől különböző tárgykörökre irányuló ágazati előírások ezzel szemben önmagukban véve nem alapozhatják meg ugyanezt a minősítést.

A jogszabályi definíció további jellegzetes ismérve, hogy alkalmazási köre kizárólag a lőfegyvernek minősülő eszközökre terjedhet ki. Az „egyedi jóváhagyást igénylő” jogszabályi besorolás tehát a lőfegyverdarabok és az alkatrészek, illetve a más hasonló tartozékok esetében annak ellenére nem értelmezhető, hogy az ezekre nézve irányadó igazgatási rendszabályok a szóbanforgó eszközök némelyikével történő jogszerű tevékenységvégzést nemkülönben a hatóság kifejezett engedélyéhez kötik.

Az „egyedi jóváhagyást igénylő” lőfegyverek köre ugyanakkor természetesen nem esik egybe az Ftv. 1. melléklete szerinti „B – Engedélyköteles” kategóriába tartozó eszközök csoportjával, hiszen az implementált szabályozás által újonnan bevezetett gyűjtőfogalom az utóbbi körbe tartozó lőfegyverfajták mellett az ágazati joganyag szerinti „A – Tiltott” kategóriába sorolt tételeket is hasonlóképpen magában foglalja. Olyannyira, hogy az „egyedi jóváhagyást igénylő lőfegyver” megnevezés bevezetése maga is éppen az arra irányuló jogalkotói törekvéseket hivatott elsősorban visszatükrözni, hogy e fogalom jelentéstartalmát a jogalkalmazói gyakorlat számára úgyszintén egyértelműen megkülönböztethetővé tegye az „engedélyköteles lőfegyverek” gyűjtőfogalmától, mindeközben továbbá terminológiai síkon is

maradéktaianul képes legyen kifejezésre juttatni az e körbe tartozó eszközöket érintő tevékenységvégzésnek a hatósági részről folytatott engedélyezéshez definíciószerűen hozzárendelt voltát.

az Ftv. 2. § 51. pontját illetően:

A tűzfegyver-fogalom egyes hatástalanított, illetve a korábban hatályban volt szabályozás értelmében színházi fegyvernek, illetőleg gáz- és riasztófegyvernek tekintett eszközökre történő kiterjesztése – az Irányelvet érintő módosítások átültetését megelőzően hatályban volt szabályozás alaplogikájától végérvényesen elszakadva – egyszersmind a rendeltetésszerű használatra ténylegesen alkalmatlan, vagyis a korábban fennállott működőképességüktől utóbb megfosztott, illetve az éleslőszer befogadására és kilövésére a műszaki paramétereiknél fogva eleve sem képes lövőeszközök hatósági felügyelethez kötött fegyverkörbe történő beemelésével is természetesen együttjár.

A valóban lőképés daraboknak a tűzfegyverként immár úgyszintén a „lőfegyverek” fogalomkörébe tartozó egyes hatástalanított fegyverpéldányoktól, illetve egykori színházi fegyverektől, valamint gáz- és riasztófegyverekről való megkülönböztethetővé tétele érdekében ezért a törvény újonnan vezeti be az ún. „működőképes lőfegyver” fogalmát, amely halmaz értelemszerűen a légfegyverek lőfegyvernek minősülő példányait, tűzfegyverek esetében továbbá az Ftv. 2. § 22. pontja szerinti lőszer befogadására, illetve kilövésére definíciószerűen alkalmatlan eszközökön felüli fegyverhányadot foglalja magában.

E distinkció igazgatási jogi értelemben mindenekelőtt a Vhr.-ben rögzített joganyag szempontjából bír kiemelt jelentőséggel, figyelemmel arra, hogy a végrehajtási típusú szabályozás által ezidáig kizárólag a lőfegyverek működőképes hányadára nézve megállapított egyes biztonsági rendszabályok a hatástalanított eszközök esetében vagy eleve nem értelmezhetőek, avagy a betartásuk nem feltétlenül várható el a működésképtelen fegyverpéldányokat tartó címzettektől.

A működőképes lőfegyver fogalmának az ágazati joganyagban való meghonosítása mindemellett az irányadó büntetőjogi, valamint szabálysértési jogi szabályozásnak az alapul fekvő igazgatási tárgyú rendszabályokkal való összehangolását is nagyban elősegíti.

2. §

A 2. § (1) és (2) bekezdéséhez

Mivel az Irányelv módosuló 5. cikk a) pontjában foglalt rendelkezés kifejezetten kizárja a tűzfegyverek adásvétel útján történő megszerzésének a 18. életévüket be nem töltött személyek számára történő tagállami lehetővé tételét, az Ftv. irányadó rendelkezéseinek a szövegében is deklarálni kell, hogy a 18. éven aluli személyek részére kiállított lőfegyvertartási engedély az abban megjelölt tűzfegyver adásvétel útján történő megszerzésére nem jogosít.

E megszorítás ugyanakkor – az ezirányú kifejezett európai uniós követelmények hiányában – egyrészt nem tejed ki a tűzfegyvernek nem minősülő léglőfegyverekre, másrészt értelemszerűen nem eredményezi a szükséges hatósági engedélyek birtokában előzőleg szabályszerűen megvásárolt lőfegyverek tartásának az utólagos jogellenessé válását. A szóbanforgó kizárás továbbá nem képezi akadályát a tűzfegyverek adásvételtől különböző jogcímenek alapján megszerzésének, köztük mindenekelőtt a tulajdonjog öröklés, illetve ajándékozás útján bekövetkező átszármaztatásának.

A 2. § (3) bekezdéséhez

1. Az Irányelv módosuló 10. cikk (1) bekezdésének második mondata a továbbiakban hatósági engedély meglétéhez köti

- egyrészt a 20 tölténynél nagyobb befogadóképességű, a központi gyújtású félautomata tűzfegyverekhez tartozó,
- másrészt a 10 tölténynél nagyobb befogadóképességű, a hosszú tűzfegyverekhez tartozó töltőszerkezetek megszerzését.

Az e követelményeknek való megfelelés érdekében az implementált szabályozás előírja, hogy mindezek az eszközök jogszerű módon kizárólag az ugyanilyen tűzfegyver tartására jogosító engedély birtokában szerezhetőek meg.

Az ilyen szerkezetek beszerzését a törvényalkotó kizárólag a rendeltetésszerű használatukra alkalmas tűzfegyvert jogszerűen birtoklók számára kívánja lehetővé tenni, ennek megfelelően a töltőszerkezetek megszerzése az Ftv. 3. § (1) bekezdése szerinti engedélyköteles tevékenységek körében a továbbiakban sem kerül nevesítésre. A szabályozás e sajátosságából következően a szóbanforgó eszközöknek a befogadásukra alkalmas tűzfegyverek hiányában történő önálló tartására jogosító hatósági engedély nem adható.

Az Irányelv rendelkezései továbbá nem követelik meg a tagállamokról az ilyen eszközök tartásának a visszamenőleges hatályú engedélykötelessé nyilvánítását, az Ftv. 3. § (3) bekezdésének ezirányú módosítása ezért a korábban hatósági engedély nélkül jogszerűen megszerzett és tartott hasonló eszközök visszaszolgáltatására vonatkozó kötelezettséget sem keletkeztet.

2. Az alapul fekvő irányelvi követelményeknek megfelelően az implementált szabályozás immár az előzőleg hatástalanított lőfegyvernek, színházi fegyvernek, illetve gáz- és riasztófegyvernek tekintett bizonyos eszközcsoportokat is a tűzfegyver-fogalom hatálya alá vonja, amely eszközök műszaki paraméterei ugyanakkor egyáltalán nem teszik lehetővé az éleslőszer befogadását, illetve a „valódi” tűzfegyverekhez használt lőszernek a segítségükkel történő kilövését.

A rendeltetésüknél fogva lőporral, valamint gyúeleggyel ellátott lőszernek önmagában vett

veszélyességét, illetve az esetleges visszaélészerű felhasználásuk jelentette biztonsági kockázatokat szem előtt tartva tehát az Ftv. 3. § (3) bekezdésének módosuló szövege a filmgyártási célú eszközök mellett a továbbiakban immár az implementált szabályozás hatálybalépésének a következtében újonnan tűzfegyverré váló valamennyi eszközfajta esetében egyöntetűen kizárja a lőszernek a fegyvertartásra való tekintettel történő megszerzése lehetőségét.

A rendeltetészerű használat lehetőségét mindazonáltal e módosítás a legkevésbé sem csökkenti vagy korlátozza, a szóbanforgó eszközök jellegadó ismérvét ugyanis változatlan módon épp az éleslőszer befogadására, illetve kilövésére való definíciószerű alkalmatlanságuk jelenti.

3. §

Az Irányelv módosuló 5. cikk (1) bekezdés *a*) pontjában foglalt rendelkezés értelmében a tűzfegyverek megszerzésének a szülői engedéllyel rendelkező kiskorúak számára történő lehetővé tétele kizárólag abban az esetben megengedett, ha a fegyver, valamint az ahhoz tartozó lőszer tárolására vonatkozó követelményeknek való megfelelés a kiskorú szülője (törvényes képviselője) vagy a lőfegyverrel történő tevékenységvégzést felügyelő – lőfegyver tartására a saját jogán is jogosult – nagykorú személy részéről biztosítottak.

Az Ftv. 3/A. § (6) bekezdését érintő módosítás az e követelménynek való megfelelés érdekében szükséges pontosításokat vezeti át a törvény szövegén.

4. §

az Ftv. 4/F. §-át illetően:

Az Irányelvben lefektetett európai uniós követelményrendszer szigorítása az egyrészt a „hatósági engedélyhez kötött”, másrészt a „bejelentés-köteles” besorolás formájában megjelenő kontrollmechanizmus hatókörét a továbbiakban egyes, az előzőleg hatályban volt szabályozás értelmében a tagállamok részéről az állami felügyelet alól teljes egészében mentesített fegyverkörbe beosztott eszközfajta is kiterjeszti.

Ennek megfelelően az európai uniós szabályozás szerinti „C” kategória hatálya alá azok a tűzfegyverek nyertek besorolást, amelyek jogszerű tartását a tagállamok – az Irányelv 8. cikk (1) bekezdésében foglalt előírás értelmében – kizárólag az általuk birtokolt eszközt a hatóságnak bejelentő címzettek számára tehetik lehetővé. Az e körbe tartozó eszközöket az engedélyköteles tűzfegyverekénél enyhébb megítélés alá helyező európai uniós követelményrendszer megalkotását egyfelől a szóbanforgó fegyverfajták felett érvényesülő tagállami kontroll változatlan módon fennálló szükségességének, másfelől ugyanakkor a közrendre és a közbiztonságra jelentett veszélyességük azokénál csekélyebb mértékének a felismerése ihlette.

Mivel a magyarországi fegyverjogi szabályozás előzőleg nem ismerte a bejelentés intézményét, ezt az Irányelvet érintő módosítások átültetésének a során újonnan kell meghonosítani a hazai

jogrendben annak érdekében, hogy az állami felügyelet kiterjesztése ne eredményezzen rögtön engedélyköteles besorolást mindazon – a korábbi szabályozás értelmében szabadon tartható volt – fegyverfajták esetében, amelyekre nézve az irányelvi szabályozás mindössze a tagállami hatóságok számára történő bejelentés kötelezővé tételével is megelégszik.

A fentieknek megfelelően átalakított „C – Bejelentéshez kötött” kategóriát tehát a törvény a továbbiakban kizárólag a hatósági engedély megszerzését nem igénylő, az irányadó európai uniós követelmények értelmében ugyanakkor kötelező állami ellenőrzés alá vont tűzfegyverek számára tartja fenn. Az ilyen eszközt tartó címzett – akár személyesen, akár képviselője útján – köteles bejelenteni a rendőrség számára a tűzfegyverrel összefüggésben a lőfegyverek központi nyilvántartásában a törvény alapján nyilvántartandó, a bejelentés megtételének az időpontjában általa ismert adatokat.

A bejelentések fogadására felhatalmazott rendőrségi szerveket, valamint a bejelentési kötelezettség teljesítésének a különleges eljárási szabályait a Vhr. irányadó rendelkezései állapítják meg.

az Ftv. 4/G. §-át illetően:

Az implementált szabályozás újabb jelentéstartalommal ruházza fel a lőfegyverek „átalakításának” a fogalmát, amennyiben az egyes fegyverek Ftv. 2. § 38. pontja szerinti minőségének a megváltozását eredményező átalakítás mellett a továbbiakban a tűzfegyverek kategóriájának, illetve alkategóriájának a szándékolt megváltoztatását is e fogalomkörbe vonja. A kategoriális besorolásra is kiható átalakítás további elvégzése nyomán az érintett tűzfegyver osztályozásában bekövetkezett változásokat az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés *d*) pontjában foglalt rendelkezés mindemellett valamennyi esetben hatósági nyilvántartási kötelezettség tárgyává teszi, miáltal az átalakítási tevékenység eredményének a megfelelő dokumentációját biztosítani hivatott nemzeti előírások megalkotása a továbbiakban a tagállamok részéről sem mellőzhető.

Mivel annak végzését közrendvédelmi, illetve közbiztonsági megfontolások alapján kizárólag a szükséges szakértelemmel és jogosultsággal rendelkezők számára indokolt lehetővé tenni, amely tevékenység ugyanakkor a lőfegyvergyártáshoz és -javításhoz képest semmiféle további, speciális felkészültséget, szakismereteket és infrastrukturális háttérrel nem igényel, a törvény deklarálja, hogy a tűzfegyver kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakításokat a jövőben csakis a lőfegyver gyártására, illetve javítására jogosult címzettek végezhetik. (A fent meghatározott értelemben vett átalakítás önálló elemként továbbra sem jelenik meg az Ftv. 3. § (1) bekezdése alapján hatóságiengedély-kötelesnek minősülő tevékenységfajták körében.)

Az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés *d*) pontjának megfelelően továbbá a tagállamok hatósági lőfegyver-nyilvántartásainak a kötelező adattartalmát újabban a tűzfegyverek

kategóriáját vagy alkategóriáját megváltoztató átalakításokra vonatkozó információkra is ki kell terjeszteni. A törvényszöveg ezzel összefüggésben deklarálja, hogy az átalakítás tekintetében irányadó végrehajtási rendelkezések az elektronikus úton történő adattovábbítást kötelezővé tehetik, illetve előírhatják, hogy az átalakítást kizárólag az elektronikus úton történő adattovábbításhoz meghatározott technikai feltételekkel rendelkezők végezhetik. E megszorítás, valamint az annak megfelelő tartalmú rendeleti szabályozás az Irányelv 4. cikk (4) bekezdésének az utolsó mondatában foglalt tagállami kötelezettség teljesítését szolgálja.

az Ftv. 4/H. §-át illetően:

Mindenekelőtt az Irányelv nyilvántartási tárgyú rendelkezései számos esetben tekintik a tűzfegyverek tagállami regisztrációját övező hatósági feladatellátás elsődleges viszonyítási alapjának az érintett fegyverpéldányok megsemmisítését, illetve a megsemmisítés időpontját.

Tekintettel arra, hogy a lőfegyverek, lőszer megsemmisítésének a szabályait a magyar jogrendszerben ezidáig kizárólag alacsonyabb jogforrási szintű előírások rögzítették, indokolt a közrendre és a közbiztonságra a rendeltetésük és a fizikai jellemzőik folytán a legnagyobb mértékű veszélyforrást jelentő eszközök megsemmisítését a hatóság ezirányú döntéséhez kötő szabályt törvényi szintre emelni annak érdekében, hogy a szóbanforgó eszközök teljes életciklusának a hatósági nyomkövetését megkövetelő európai uniós kötelezettségek a továbbiakban is megfelelően teljesíthetők maradjanak.

A lőfegyver és a lőszer megsemmisítését – a korábban hatályban volt szabályozáshoz hasonlóan – az implementált szabályozás is a rendőrség kifejezett ezirányú döntéséhez köti, amely döntés további előfeltétele, hogy az a tulajdonos hozzájárulásán vagy a jogszabály rendelkezésén alapuljon (mint például a büntetőeljárás, illetve a szabálysértési eljárás során elkobzott dolgok esetében).

Ennek hiányában a megsemmisítésre kizárólag abban az esetben kerülhet sor, ha a tulajdonos személye ismeretlen, és kilétének a megállapítására a továbbiakban sincs kilátás.

A lőfegyverek megsemmisítésére vonatkozó adattartalomnak az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés *d)* pontja szerinti kötelező hatósági nyilvántartásba vételével összefüggésben a törvény deklarálja, hogy az irányadó végrehajtási rendszabályok az elektronikus úton történő adattovábbítást kötelezővé tehetik, illetve előírhatják, hogy a lőfegyver megsemmisítését kizárólag az elektronikus úton történő adattovábbításhoz meghatározott technikai feltételekkel rendelkezők végezhetik. E megszorítás, valamint az annak megfelelő tartalmú végrehajtási szabályozás az Irányelv 4. cikk (4) bekezdésének az utolsó mondatában foglalt tagállami kötelezettség teljesítését szolgálja.

5. §

1. Az Irányelv módosuló 4. cikk (4) bekezdésében foglalt előírások mind a tagállami

fegyvernyilvántartások által felölelt adattartalom, mind a regisztrációs időtartam tekintetében kiszélesítik a polgári rendeltetésű lőfegyverekkel és az állami ellenőrzés alá vont egyéb eszközökkel összefüggő információk hatósági rögzítésére, illetve megőrzésére vonatkozó kötelezettséget. Az uniós szabályozás továbbá a tűzfegyverek mellett az Irányelv 1. cikk (1) bekezdés 2. pontjában definiált alapvető alkotóelemeket – a magyar szabályozás terminológiája szerint az ún. tűzfegyver-fődarabokat vagy lőfegyverdarabokat – úgyszintén önálló eszközökként rendeli nyilvántartásba venni, amely eszközökre vonatkozó információtartalmat ugyanakkor a magát a fegyvert érintő adatsorral is összekapcsolhatóvá kell tenni abban az esetben, ha az alkotóelemek valamely komplett lőfegyverbe kerülnek beépítésre.

A mindezen uniós követelményeknek való megfelelés érdekében az Ftv. 5. §-át érintő módosítások egyrészt kiegészítik a lőfegyverek központi nyilvántartásának az adattartalmát a lőfegyverek kategoriális besorolásának az esetleges megváltozásával összefüggő információkkal és a lőfegyverbe épített fődarabok egymáshoz rendelése érdekében szükséges adatokkal, másrészt – az Irányelv rendelkezésének megfelelően – a megsemmisítéstől számított 30 évre emelik a tűzfegyverekkel, illetve a tűzfegyver-fődarabokkal kapcsolatos adatok megőrzési idejét.

A kötelező megőrzési időtartam fentiek szerinti kiterjesztése – ezirányú európai uniós kötelezettség hiányában, továbbá az irányadó alkotmányos, illetve adatvédelmi megfontolásokat szem előtt tartva – nem terjed ki a tűzfegyvernek, illetőleg tűzfegyver-fődarabnak nem minősülő eszközökkel kapcsolatban nyilvántartott adattartalmakra.

A bejelentés jogintézményének a hazai jogrendben történő meghonosítása nyomán a lőfegyverek központi nyilvántartásában az engedélyköteles eszközök tartására feljogosított címzettek személyazonosító adatai mellett immár a bejelentési kötelezettségüket szabályszerűen teljesítő lőfegyvertartók hasonló adatai is megjelennek. Ennek hiányában ugyanis a bejelentési kötelezettség értelmét veszítené, illetve nem lenne alkalmas arra, hogy maradéktalan megfelelést biztosítson az Irányelv 4. cikk (5) bekezdéseként lefektetett, a lőfegyvereknek a tulajdonosaikkal való mindenkori összekapcsolhatóságát megkövetelő európai uniós kötelezettségnek. (A kétfajta minőség, illetve pozíció jogági sajátosságokra visszavezethető elválásának az eshetőségével is számolva a mindenkori összekapcsolhatóságot az implementált szabályozás a polgári jogi értelemben vett tulajdonos helyett egyes esetekben az igazgatási jog szerinti fegyvertartó személyére nézve biztosítja.)

2. A lőfegyver megsemmisítésig tartó teljes életciklusának a nyomonkövethetővé tétele érdekében – az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdés *d)* pontjaként rögzített követelménynek megfelelően – gondoskodni kell a megsemmisített lőfegyverek, valamint a hozzájuk kapcsolódó adattartalom nyilvántartásba vételéhez szükséges jogi feltételek megteremtéséről.

E jogpolitikai célt szolgálva a törvény elrendeli az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv központi szerve által vezetett, a lőfegyverek központi nyilvántartásának a részét képező újabb adatbázis felállítását, amely a megsemmisített tűzfegyverekre, valamint a

megsemmisítés körülményeire vonatkozó tárgyi adatokat hivatott rögzíteni a megsemmisítés időpontjától számított 30 évig. (A megsemmisítésüket megelőzően kizárólag hatósági engedély birtokában vagy a bejelentés megtételét követően tartható volt eszközökkel kapcsolatba hozható címzettek személyes adatai a nyilvántartásban az Ftv. 5. § (2) bekezdés a), illetve c) pontja alapján kerülnek megőrzésre.)

6-7. §

1. Az egyazon szabályozási tárgykört felölelő törvényi rendelkezések egymással való összhangjának a változatlan fenntartása érdekében a lőfegyverek központi nyilvántartásában rögzítendő adattartalom kezelésére vonatkozó előírások módosításával egyidejűleg a lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezet adatszolgáltatásának a rendjét megállapítani hivatott előírásokat is megfelelően pontosítani kell.

Az alapul fekvő irányelvi követelményeknek megfelelően az implementált törvényi szabályozás az eddigi húszról a vizsgálatra jogosult szervezet oldalán is harminc évre emeli a tűzfegyverek körébe újonnan besorolást nyert deaktivált eszközökre vonatkozó tárgyi adatok adattovábbítást követő megőrzési idejét, amely határidőt értelemszerűen ebben az esetben is az adott példány megsemmisítésének az időpontjától kell számítani.

2. Az implementált szabályozás mindemellett számos újabb feladattal ruházza fel a lőfegyverek, lőszeres és a hatástalanított lőfegyverek vizsgálatára jogosult szervezetet. Ezek ellátásának az elősegítése érdekében indokolt megteremteni a szóbanforgó szervezetnek a lőfegyverek központi nyilvántartásában rögzített adattartalomhoz való hozzáférést, amely jogosultság hiányában többek között az Ftv. 11/A. § (2) bekezdés a) pontján alapuló adatszolgáltatás esetében az adattovábbítást követően bekövetkező megsemmisítés időpontjához rendelt adat-nyilvántartási kötelezettség tényleges tartama sem lenne pontosan meghatározható a vizsgáló oldalán.

8. §

Az Irányelv módosított 10. cikk (2) bekezdésében foglalt követelmény értelmében a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy az uniós jog szerint kereskedőnek vagy közvetítőnek – az Ftv. 2. § 18. pontjában foglalt fogalom-meghatározás alapján: lőfegyver-kereskedőnek – minősülő személyek visszautasíthassák a lőszeres teljes tárainak (vagyis maguknak a lőszereseknek), illetve a lőszeralkatrészeknek a megszerzésével kapcsolatos olyan ügyletek teljesítését, amelyeket jellegük vagy nagyságrendjük miatt észszerűen gyanúsak ítélnak, ezen ügyleteket továbbá kötelesek legyenek jelenteni az illetékes hatóságok számára.

Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy a beszerezni kívánt eszközöknek a gyanús minősítést az eseti mérlegeléstől függetlenül is automatikusan megalapozó abszolút mennyiségét az irányelvi szabályozás maga sem határozza meg, a biztonsági szempontból kritikus volumen számszerű megállapításának az implementált magyarországi szabályozás megalkotása során úgyszintén nincs helye.

Mindenekelőtt e megfontolásokat szem előtt tartva, az érintett eszközök birtokának az átruházásával járó szerződéskötés egyoldalú megtagadását, valamint a résztvevő személy(ek) előzőleg beszerzett személyes adatainak az esettel kapcsolatos további lényeges információkkal egyetemben a lőfegyverek központi nyilvántartását vezető hatóság részére történő kötelező rendelkezésre bocsátását a törvény abban az esetben teszi lehetővé, ha különösen az ügylet célja, a beszerezni kívánt mennyiség, a teljesítés, illetve a fizetés módja vagy a vevőnek (megrendelőnek) a fizetés feltételeire vonatkozó nyilatkozata az eszköz esetleges jogellenes felhasználásának a szándékára utalna. E szabályozás – egyszersmind a Módosító Irányelv (19) preambulum-bekezdése által nevesített gyanúokkal is egybevetve – az irányelvi követelményeknek megfelelő módon képes szavatolni, hogy a továbbiakban ne kerülhessen sor a közrendre, illetve a közbiztonságra nézve kiemelt veszélyt jelentő eszközöknek a már a lebonyolításuk pillanatában is gyanúsnak ítélt tranzakciók keretében történő beszerzésére.

Az esetleges jogellenes felhasználási szándék gyanúját keltő ügyletek kereskedői részről történő megtagadását megengedő szabályozás alapvető garanciális elemeként a törvény mindazonáltal rögzíti, hogy a szerződéskötés megtagadásának kizárólagos alapjául nem szolgálhat olyan tény, esemény, cselekmény vagy körülmény, amelyre a hatóság engedélye kiterjed.

9. §

Az Irányelv módosított 4. cikk (4) bekezdése által a tűzfegyverekre és az alapvető alkotóelemekre vonatkozó adattartalom esetében megkövetelt, a megsemmisítés időpontjától számított harminc éven át tartó kötelező nyilvántartási időt az Ftv. 21. § (3) bekezdésének hatálya alá tartozó tűzfegyverekhez, valamint tűzfegyver-fődarabokhoz köthető információkra is ki kell terjeszteni.

A szigorodó uniós követelményeknek megfelelően meghosszabbított kötelező nyilvántartási határidő – az Ftv. 5. § (2) bekezdésének módosítása során alkalmazott törvényalkotói megoldáshoz hasonlóan, ugyanazon alkotmányos, illetve adatvédelmi megfontolások alapján – e körben sem terjednek ki a tűzfegyvernek, illetőleg tűzfegyver-fődarabnak nem minősülő eszközökkel kapcsolatos adattartalmakra.

10. §

az Ftv. 21/A. §-át illetően:

Az alapul fekvő európai uniós követelményrendszer szigorításának az előzőleg jogszerűen folytatott tevékenységekre is kiterjedő hatályát főszabály szerint el nem ismerő törvényalkotói jogértelmezésnek megfelelően az Ftv. 21/A. §-a deklarálja, hogy a módosuló előírások a jogharmonizációs célú jogszabály-módosítások hatálybalépésének az időpontjában folyamatban lévő közigazgatási hatósági eljárások során nem alkalmazhatóak. Az ezzel ellentétes tartalmú szabályozás törvénybeiktatása ugyanis arra a nemkívánatos eredményre vezetne, miszerint az egyes engedélyköteles tevékenységekkel szemben újonnan támasztott többletkövetelmények teljesülése a majdaniakhoz hasonlóan az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően

előterjesztett kérelmek esetében is a hatósági feljogosíthatóság feltételét képezné.

az Ftv. 21/B. §-át illetően:

Annak érdekében, hogy a tűzfegyverek és a lőszer kategORIZÁCIÓJÁNAK a terén Módosító Irányelv átültetése folytán bekövetkezői változások az engedélyköteles eszközök előzőleg fennállott besorolására se legyenek érdemi kihatással, a törvény deklarálja, hogy a jogharmonizációs célú jogszabály-módosítások hatálybalépése nem érinti az annak időpontjában jogszerűen tartott eszközök korábbi besorolását, kivéve azt az esetet, ha ezekre nézve utólag kívánnak az ország területére történő behozatalra, az ország területére történő kivitelre, illetve az ország területén történő átszállításra jogosító hatósági engedélyt szerezni. Ez utóbbi esetben az országhatárt átlépő szállítást a hatóság immár az implementált szabályozás szerinti besorolás, illetve követelményrendszer alapján fogja engedélyezni, ellenkező esetben ugyanis a szóbanforgó tevékenység egyes fegyvertartói csoportok számára akár el is lehetetlenülhetne mindazon eszközfajtákra nézve, amelyeknek az általuk történő birtoklását a magyarországitól különböző implementációs modellt követő tagállamok jogszabályai a továbbiakban nem teszik lehetővé.

A kategoriális besorolást érintő változások főszabály szerinti kizárólagos jövőbeni hatályú átültetése mindemellett a külföldre vitel implementált szabályozás alapján történő ismételt engedélyezését is megköveteli az európai lőfegyvertartási engedélybe előzőleg a korábban fennállott besorolásnak megfelelően bejegyzett eszközt transzferálni kívánó fegyvertartóktól abban az esetben, ha a kategóriaváltást elszenvedő eszközfajták bevitele és birtoklása az egykori engedélyesek számára a fogadó tagállam szigorúbb szabályai alapján immár nem megengedett.

A tűzfegyver, valamint a lőszer országhatárt átlépő szállítására jogosító engedély kiadásának mindazonáltal ilyen esetben sincs helye azon kérelmezők számára, akiknek az esetében az engedélyezés implementált szabályozás szerinti feltételi részben vagy egészben hiányoznak.

az Ftv. 21/C. §-át és 21/D. §-át illetően:

1. A Módosító Irányelvben foglalt szigorítások hatálybalépése, valamint mindezen követelményeknek a magyar jogrendszerbe történő átültetése a törvényalkotó jogértelmezése szerint főszabályként nem járhat az előzőleg fennállott jogosultságoknak a korábban hatályban volt szabályozás számára ismeretlen többletfeltételekhez kötésével, illetve a tevékenységvégzésre való egyéni feljogosítottság ezek hiánya folytán bekövetkező utólagos megszűnésével.

E jogértelmezésnek megfelelően a törvény deklarálja, hogy a Módosító Irányelv átültetésére szolgáló módosítások hatálybalépése általában nem érinti az előzőleg kiadott engedélyek érvényességét, az ezekben megjelölt tevékenységek tehát változatlanul a korábban hatályban volt szabályozás által megkövetelt feltételek teljesülése esetén folytathatóak tovább a szükséges

engedélyekkel már rendelkező jogosultak részéről.

A hatósági engedély-köteles tevékenységfajtákat övező követelményrendszer szigorításának az időbeli hatályát csupán a jövőre nézve elismerő implementációs modell alkalmazása mindenekelőtt azon a jogalkotói megfontoláson alapul, miszerint a szigorú állami felügyeletet igénylő tevékenységfajtáknak a magyarországi fegyverjogszabályok alapján eleve fennálló engedélyköteles volta már a Módosító Irányelv megalkotását és hatálybalépését megelőzően is megfelelő garanciát nyújtott a visszaélészerű tevékenységvégezéssel szemben.

Az ugyanezen alapvetésen nyugvó szabályrendszer mindazonáltal értelemszerűen nem alkalmazható az Irányelvet érintő szigorítások következtében újonnan engedély- vagy bejelentés-kötelessé váló tevékenységek esetében, amelyekre vonatkozóan tehát az előzőleg nélkülözött hatósági kontroll bevezetése a továbbiakban legalább abban a tárgyi körben nem mellőzhető, amelynek a Módosító Irányelvvél való érintettségét a magyarországi jogalkotó is elismeri. (A Bizottsági Rendelet kötelező alkalmazását megelőzően hatástalanított tűzfegyverek, valamint a legkésőbb 2023. január 1. napjáig piacra kerülő gáz- és riasztófegyverek például eleve kívül rekednek az engedély- vagy bejelentés-kötelessé minősítés hatókörén.)

Az e körbe tartozó tevékenységfajtáknak az implementált szabályozás hatálybalépését követő továbbfolytatása tehát csupán azon egykori jogosultak számára engedhető meg, illetve azon fegyvertartók esetében minősülhet jogszerűnek, akik a törvény által e célból megállapított türelmi idő lejártáig teljesítik az adott tevékenységre nézve újonnan megkövetelt szigorúbb feltételeket.

A „C – Bejelentéshez kötött” kategóriába tartozó eszközökre vonatkozó újkeletű bejelentési kötelezettségüket a címzettek ennek megfelelően legkésőbb 2022. december 31. napján teljesíthetik: e határidő lejártát követően a lőfegyverek központi nyilvántartásában nem regisztrált – kategóriaazonos – lőfegyverek tartása immár nem minősül jogszerűnek.

Az újonnan támasztott bejelentési kötelezettség szabályszerű teljesítésének az elősegítése érdekében biztosított átmeneti időszak tartama alatt bekövetkező tulajdonos-, illetve birtokosváltás eshetőségével számolva a törvény mindemellett lehetővé teszi a bejelentési kötelezettség alá eső eszközt tartó személy vagy szervezet, illetve az ezek képviselőjére jogosult számára, hogy – legkésőbb 2023. január 1. napjáig – írásbeli tájékoztatást kérjen az adott eszköz előző fegyvertartók eljárása nyomán bekövetkezett esetleges hatósági regisztrációjáról, avagy ennek hiányáról. A nyilvántartást kezelő szerv által e körben nyújtott tájékoztatás személyes adatot nem tartalmazhat.

2. A magyarországi fegyverjogszabályok a Módosító Irányelv hatálybalépését megelőzően is a hatóság kifejezett engedélyéhez kötötték a színházi fegyverek megszerzését és tartatását, amely eszközöket a szigorodó irányelvi szabályozás értelmében a tagállamoknak kötelező módon tűzfegyverekké kell nyilvánítaniuk.

A jogszabályi besorolás e módosítását az alapul fekvő európai uniós követelmények implementációja során az elkövetkező időkben forgalomba kerülő fegyverpéldányok mellett a jogosultak birtokában már meglévő színházi fegyverek teljes körére nézve is egyöntetűen el kell végezni, a kizárólag a jövőben megszerzendő darabokra kiterjedő tűzfegyverre minősítés ugyanis az egyazon törvényi fogalomkörbe tartozó eszközök tartásához szükséges hatósági engedélyfajták nyomonkövethetetlen megkettőződését eredményezné.

Tekintettel ugyanakkor arra, hogy az irányadó jogszabályi előírások korábban sem tettek különbséget az egyrészt a tűzfegyvernek, másrészt a színházi fegyvernek minősülő eszközök birtoklására feljogosítható címzettekkel szemben támasztott normatív feltételek között, a színházi fegyverek kötelező tűzfegyverre nyilvánítása a jogszerű birtokosok helyzetét legfeljebb annyiban teszi terhesebbé, amennyiben a tűzfegyvernek minősülő eszközök biztonságos kezelését és használatát helyenként – például a jelölés és a tárolás terén – a színházi fegyverekre korábban irányadó volt előírásoknál szigorúbb rendszabályok hivatottak szavatolni.

Az implementált joganyagban immár színházi tűzfegyverként megnevezett eszközök tartásához megkövetelt újfajta hatósági engedélyek megszerzésére a törvény úgyszintén 2023. január 1. napjáig biztosít lehetőséget a korábbi jogosultak számára.

az Ftv. 21/E. §-át illetően:

A Módosító Irányelv átültetésének nyomán a szabályozási környezetben bekövetkező változások egyes eszközfajták esetében az implementáció főszabály szerinti kizárólagos jövőbeni hatályú végrehajtása mellett is a korábban fennállott törvényi besorolás, illetve jogi státusz megváltozását eredményezi, ami a tevékenységvégzést övező jogosultságok és kötelezettségek további alakulására is döntő jelentőségű befolyással bír.

Azon fegyvertartók számára tehát, akik a jogharmonizációs célú jogszabály-módosítások hatálybalépését követően nem tudnak vagy nem kívánnak megfelelni az implementált szabályozás támasztotta újabb követelményeknek, biztosítani kell a fegyvertartással, illetve a korábban folytatott tevékenységvégzéssel való önkéntes felhagyás lehetőségét, egyszersmind ugyanakkor az ilyen módon „feleslegessé” váló veszélyes eszközök további sorsát is megnyugtató módon elrendezve.

E célkitűzést szem előtt tartva, az Ftv. 21/E. §-aként beépülő átmeneti rendelkezés valamennyi, az implementált szabályozás értelmében egyedi jóváhagyást igénylő tűzfegyvernek minősülő eszközfajta érintően a rendőrség kötelezettségévé teszi a jogosultak részéről továbbtartani nem kívánt daraboknak a hozzájuk tartozó lőszerrel egyetemben történő átvételét abban az esetben, ha ezt az adott eszközpéldányra nézve a lőfegyverek központi nyilvántartásában tulajdonosként megjelölt jogalany, ennek hiányában a tulajdonjogát valószínűsítő fél – vagy ezek törvényes képviselője – kezdeményezi. Annak érdekében ugyanakkor, hogy e lehetőség ne kínáljon kibúvót az irányadó jogszabályi rendelkezések által a címzettekkel szemben mindenkor

támasztott kötelezettségek előírás szerű teljesítése alól, a rendőrségnek történő önkéntes átadást a törvény csupán a jogszerűen birtokolt eszközökre nézve teszi lehetővé, és pedig kizárólag abban az esetben, ha a kezelésükre vonatkozó jogszabályi előírások a törvényben foglaltaktól különböző követelményeket nem állapítanak meg. Ez utóbbi megszorítás a korábban kiadott lőfegyvertartási engedélyben megjelölt egyes eszközfajták engedély-visszavonást követő sorsát eltérő módon elrendező – *a lőterekről, a lőfegyverek, lőszeres hatósági tárolásáról, a fegyvertartáshoz szükséges elméleti és jártassági követelményekről* szóló 49/2004. (VIII. 31.) BM rendelet 12. § (1) bekezdésében lefektetett – rendeleti szabályozásnak hivatott változatlan módon érvényt szerezni.

A mechanizmus önkéntes jellegéből következik, hogy annak törvénybeiktatása az érintett eszközök magánúton történő – szabályszerű – elidegenítésének természetesen nem képezi akadályát, az Ftv. 21/E. §-a szerinti kiegészítő lehetőséget igénybevevő jogosultakat ugyanakkor a rendőrségnek átadott eszközök fejében ellenérték nem illeti meg.

11. §

az (1) bekezdéshez

Az Irányelv 10a. cikkéhez kapcsolódó 2. Végrehajtási Irányelv 3. cikk második mondatában foglalt előírás értelmében a tagállamok az európai uniós szabályozás által meghatározott körben elvégzett ellenőrzések eredményeinek a rendelkezésre bocsátása céljából kötelezően kijelölik az e feladat ellátásáért felelős nemzeti kapcsolattartó pontot.

Ezen európai uniós kötelezettségnek megfelelően a törvényben rögzített felhatalmazások köre kiegészül a nemzeti kapcsolattartó pont kormányrendeleti úton történő kijelölésére szóló újabb felhatalmazással.

a (2) bekezdéshez

A tűzfegyverek és az egyéb eszközök átalakítását, illetve megsemmisítését végző címzettek számára újonnan előírt törvényi kötelezettségek teljesítésének az előmozdítása érdekében az Ftv. kiegészül a lőfegyverek központi nyilvántartásába való elektronikus adattovábbításhoz szükséges technikai követelményeknek a miniszteri rendeleti úton történő meghatározására szóló felhatalmazással.

A módosítás mindemellett pontosítja a törvényi felhatalmazás szövegét a hatósági tárolás, a leadás, az értékesítés, valamint a megsemmisítés tekintetében rendeleti úton szabályozható dologi kör mibenlétét illetően.

12. §

A Módosító Irányelv 2. cikk (3) bekezdésében, valamint a 2. Végrehajtási Irányelv 4. cikk (1) bekezdésében lefektetett jogalkotási követelmény értelmében az implementációt elvégezni

hivatott jogszabályok szövegében az átültetni kívánt európai uniós normákra is hivatkozni kell, illetve a módosító jogszabályokhoz a hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. E követelménynek megfelelően gondoskodni kell az Ftv.-ben foglalt jogharmonizációs záradék kiegészítéséről.

13. §

az a) ponthoz és az 1. melléklethez

Az Irányelv I. Mellékletének módosítása elengedhetetlenné teszi az Ftv. hatálya alá tartozó egyes eszközök műszaki paraméterek szerinti kategóriákba sorolásának a felülvizsgálatát, illetőleg a jelenleg meglévő tűzfegyver- és lőszer-kategóriák bizonyos eszközfajtákkal történő kiegészítését. Ennek eredményeképpen az Ftv. 1. melléklete a továbbiakban az Irányelvben rögzített felosztáshoz igazodva állapítja meg a tűzfegyverek és a lőszeresek technikai sajátosságokon alapuló besorolását megjelenítő kategóriákat, illetve alkategóriákat.

Az alapul fekvő irányelvi követelményeknek megfelelően a kategóriák száma az eddigi négyről a továbbiakban háromra csökken – hiszen az európai uniós jog szerinti „D” kategóriába tartozó eszközök jellegadó sajátosságaiknál fogva eleve nem tartoznak az Irányelvben lefektetett szabályozás hatálya alá –, mégpedig oly módon, hogy a törvényalkotó által elvégzett osztályozás immár az egyes kategóriákba tartozó eszközök egymástól eltérő jogi státuszát is megfelelően kifejezésre juttassa. Eszerint az „A – Tiltott” kategóriába nyerne besorolást a hatósági engedélyezésből a törvény erejénél fogva kirekesztett eszközfajták, a „B – Engedélyköteles” kategóriába kerülnek azok az eszközök, amelyeknek a megszerzése és tartása kizárólag a szükséges hatósági engedéllyel felruházott jogosultak számára megengedett, míg a „C – Bejelentéshez kötött” kategóriát a törvény a jogszerűen csupán az előírt regisztrációs kötelezettség teljesítését követően tartható tűzfegyverek számára tartja fenn.

A kategoriális besorolás átalakítása – a jogszabály által tételesen meghatározott körben – egyrészt egyes, az előzőleg az engedélyköteles körbe tartozó eszközök megszerzésének és tartásának a hatósági engedélyezésből történő kizárását, másrészt bizonyos eszközfajták újkeletű engedélykötelessé minősítését eredményezi, amely változásokkal összefüggésben ugyanakkor indokolt felhívni a figyelmet a következőkre:

1. A meghatározott műszaki paraméterekkel rendelkező tűzfegyverek és lőszeresek „A – Tiltott” kategóriába történő átsorolása nem jelenti automatikusan a megszerzésük és a tartásuk végérvényes jogszabályi betiltását, hiszen az Irányelv módosítása során az európai uniós jogalkotó egyszersmind a szóbanforgó eszközökkel való jogszerű tevékenységvégezés tagállami engedélyezésére lehetőséget biztosító kivételes rendelkezéseket is megállapította annak érdekében, hogy az újonnan bevezetett szigorítások ne jelentsenek a kellően nagyobb mértékű jogkorlátozást a címzettek nézvé, valamint a továbbiakban se lehetetlenítsék el teljeskörűen az e körbe tartozó eszközökhöz való legális hozzáférést.

Az „A” kategóriájú eszközökre kirótt kategorikus törvényi tilalmat bizonyos körben feloldani hivatott kivételes szabályozás megalkotásának a jogalapja a hazai joganyagban is rendelkezésre áll, az Ftv. 4. § (1) bekezdés *a*) pontjában foglalt törvényi rendelkezés értelmében ugyanis az e kategóriába sorolt eszközök tartása a hatóság részéről csupán *valamely jogszabály eltérő rendelkezésének a hiányában* nem engedélyezhető. A főszabály szerint törvényi tilalommal sújtott eszközök hatósági engedélyezéséhez szükséges különös jogszabályi rendelkezések ennek megfelelően ezidáig is a fegyvertörvény végrehajtására szolgáló kormányrendeletben kerültek rögzítésre, amely gyakorlattal a jogalkotó a jelen keretek között sem kíván szakítani. A magyarországi fegyverjogszabályok jogharmonizációs célú módosítására nézve mindez tehát azt jelenti, hogy az implementált szabályozás hatálybalépésének a nyomán az „A – Tiltott” kategóriába átsorolt mindazon eszközök jogszerű tartásának a lehetővé tétele érdekében szükséges kivételes rendelkezések, amely eszközök tartásának engedélyezését az irányelvi szabályozás a továbbiakban sem kívánja megtiltani a tagállami hatóságok számára, változatlanul a kormányrendeleti szintű szabályanyagban nyernek elhelyezést.

2. Az egyszersmind a különböző kategóriákba tartozó eszközök eltérő jogi státuszát is kifejezésre juttató törvényi osztályozás bevezetésével egyidejűleg a „B – Engedélyköteles” kategóriát az európai uniós jogi szabályozás által oda újonnan besorolt eszközfajták mellett az Ftv. korábbi osztályozása szerinti „C” kategóriájú tételek teljes körével is ki kell egészíteni. Az irányelvi követelmények megváltozása ugyanis a törvényalkotó meggyőződése szerint nem adhat okot a magyarországi szabályozás alapján korábban is engedélyköteles besorolással bírt bármely eszközfajta e kötelezettség alól történő utólagos „felszabadítására”.

Mindazon eszközök tehát, amelyeknek a megszerzését, tartását és használatát a törvényalkotó akár a szigorított európai uniós előírásokat, akár a magyarországi fegyverjogi szabályozás történeti hagyományait követve a hatósági engedélyezéshez kívánja kötni, a továbbiakban egységesen az Ftv. 1. melléklete szerinti „B – Engedélyköteles” kategóriába nyernek besorolást, az utóbbi esetben tekintet nélkül arra, hogy e körben az európai uniós jog alapján fennáll-e az enyhébb tagállami szabályozás lehetősége.

3. Az újonnan megállapított „C – Bejelentéshez kötött” kategória a fentiekhez képest kizárólag az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően mindenfajta hatósági közreműködés nélkül is szabadon megszerezhető és tartható volt azon eszközfajtákat tartalmazza, amelyekre nézve az irányelvi szabályozás nem követeli meg a tagállamoktól az „engedélyköteles” besorolás alkalmazását.

14. §

A normaszöveg koherenciáját megteremteni, illetve fenntartani hivatott, jogtechnikai jellegű szövegpontosításokat tartalmazó módosító rendelkezések.

15. §

az (1) bekezdéshez

1. Mivel az implementált szabályozás egyrészt a lőfegyver gyártására, illetve javítására a hatóság részéről fel nem jogosított címzettek számára tiltott tevékenységként nevesíti a tűzfegyverek kategóriájának, illetve alkategóriájának a megváltozását eredményező átalakítást, másrészt különleges feltételekhez és rendszabályokhoz köti a lőfegyverek – valamint a velük az Ftv. 3. § (1) bekezdés *a*) pontja szerinti összevonás értelmében egy tekintet alá eső lőfegyverdarabok – megsemmisítését, *a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (Szabs. tv.) 183. § (1) bekezdés a)* pontjában foglalt szabálysértési tényállást indokolt kiterjeszteni az e tevékenységek tekintetében irányadó ágazati rendszabályok megszegésének az esetkörére is.

A lőfegyver és a lőszer (töltény) – de nem a lőfegyverdarab! – kifejezett jogszabályi felhatalmazás hiányában történő megsemmisítése, illetve e tevékenység hatósági engedélyezése az irányadó magyarországi szabályozás szerint korábban sem volt megengedett, *a lőterekről, a lőfegyverek, lőszeres hatósági tárolásáról, a fegyvertartáshoz szükséges elméleti és jártassági követelményekről szóló 49/2004. (VIII. 31.) BM rendelet 16. § (1) bekezdésében* foglalt előírás értelmében ugyanis a szóbanforgó eszközök megsemmisítésére kizárólag a hatóság egyedi döntésének nyomán, fegyvermester által végrehajtva kerülhetett sor. A mindeme rendszabályok megsértését megakadályozni, illetve megtorolni hivatott szankciót mindazonáltal az irányadó ágazati szabályozás a tárgykört érintő jogsértések elkövetéséhez mindeztidáig nem társított.

A módosított irányelvi követelményeknek megfelelően immár a megsemmisítésre vonatkozó adattartalom kötelező hatósági nyilvántartását is előíró szabályozás bevezetését követően a hatóság látóköréből történő kivonás szándékával ilyenként hivatalosan bejelentett, ténylegesen megsemmisíteni ugyanakkor elmulasztott lőfegyvereknek és lőfegyverdaraboknak a feketepiacon való esetleges megjelenése azonban nyilvánvaló módon számottevő mértékű kockázati tényezőt jelenthet a közbiztonságra, vagy akár a nemzetbiztonságra nézve is. Az inkriminált cselekmények társadalomra való veszélyességének a megnövekedett mértékéhez igazodva ezért a lőfegyverek és a lőfegyverdarabok megsemmisítésére vonatkozó igazgatási rendszabályok megszegését a továbbiakban szabálysértési jogi szankciókkal szükséges fenyegetni.

Minekután továbbá az irányadó európai uniós, valamint nemzeti előírások a lőszer megsemmisítésére vonatkozó adattartalmak kötelező hatósági nyilvántartásba vételét pillanatnyilag nem követelik meg, a Szabs. tv. 183. § (1) bekezdésének módosuló *a)* pontjaként rögzítendő törvényi tényállás alapján szabálysértési szankcióval az implementált szabályozás alapján is kizárólag a lőfegyver, illetve a lőfegyverdarab megsemmisítésére vonatkozó ágazati rendszabályok megsértői lesznek sújthatóak.

2. Az implementált szabályozás újabb jelentéstartalommal ruházza fel a lőfegyverek „átalakításának” a fogalmát, amennyiben az egyes fegyverek Ftv. 2. § 38. pontja szerinti minőségének a megváltozását eredményező átalakítás mellett a továbbiakban a tűzfegyverek kategóriájának, illetve alkategóriájának a szándékolt megváltoztatását is e fogalomkörbe vonja.

Tekintettel arra, hogy a szóbanforgó tevékenységnek a közrendre és a közbiztonságra nézve veszélytelen, illetve ösztársadalmi szempontból elfogadható mértékű kockázattal járó folytatása különleges szakértelem és jogosultság meglétét igényli, a fentiek mellett az Ftv. új 4/G. §-aként egyidejűleg beiktatandó – az átalakítást végzőktől a lőfegyver gyártására, illetve javítására szóló jogosultságot megkövetelő – biztonsági rendszabályt is szükséges körülbástyázni az igazgatási tárgyú szabályozás keretein túlmutató szankciókkal. A szóbanforgó átalakítási tevékenység a lőfegyvergyártáshoz és -javításhoz képest semmiféle egyedi karakterrel nem bír, vagyis nem igényel további, speciális felkészültséget, szakismereteket és infrastrukturális háttérrel, ezért az átalakításra vonatkozó rendszabályok megsértőinek a cselekményét a jogellenes lőfegyvergyártást vagy -javítást fenyegetőekkel azonos – szabálysértési jogi – eszközökkel szükséges szankcionálni.

3. Az Irányelv módosított 10. cikk (1) bekezdés második mondatában foglalt kötelezettségnek megfelelően az Ftv. 3. § (3) bekezdése a továbbiakban egyrészt a központi gyújtású félautomata tűzfegyverre szerelhető, 20 lőszeret meghaladó befogadóképességű töltőszerkezetek, másrészt a hosszú tűzfegyverre szerelhető, 10 lőszeret meghaladó befogadóképességű töltőszerkezetek megszerzését is a megfelelő hatóság engedély meglétéhez köti. E kötelezettség megsértését a törvényalkotó úgyszintén szabálysértési szankciók kilátásba helyezése útján kívánja megelőzni, illetve megtorolni, figyelemmel arra is, hogy a szóbanforgó eszközök korábban fennállott engedélymentes besorolása az újkeletű törvényi kötelezettség megszegésének az esetén sem teszi indokolttá a súlyosabb – a büntetőjog területére tartozó – szankciók alkalmazását.

a (2) bekezdéshez

1. Az implementált szabályozás újabb rendszabállyal egészíti ki a hatástalanított lőfegyverek tekintetében irányadó jogszabályi előírások körét, amennyiben a Vhr. párhuzamosan beépülő rendelkezése a továbbiakban megtiltja a Bizottsági Rendelet *III. MELLÉKLETE* szerinti tanúsítvánnyal nem rendelkező deaktivált tűzfegyvereknek az uniós tagállamok területére történő kivitelét, valamint az ország területére az Európai Unió tagállamának területéről történő behozatalát.

Mivel az Irányelv 16. cikke megköveteli a tagállamoktól az implementált nemzeti szabályozást sértő cselekmények hatékony, arányos és kellő visszatartó erővel bíró szankcionálását, a hatástalanított lőfegyverek országhatárt átlépő szállítására vonatkozó újabb rendszabály megszegését fenyegető szankciórendszer megalkotása is elengedhetetlen. Ez azonban – az érintett eszközök hatóságiengedély-köteles besorolásának a hiányában – értelemszerűen nem öltheti a fegyverjogszabályokban meghatározott közigazgatási jogi joghátrányok formáját.

A működőképességük hiánya folytán a közrendre és a közbiztonságra nézve tényleges veszélyt aligha jelentő lőfegyverek igazgatási rendszabályokba ütköző nemzetközi szállítását megvalósító jogellenes cselekmények társadalomra való veszélyessége mindazonáltal nyilvánvaló módon nem éri el a bűncselekménnyé nyilvánításhoz szükséges mértéket. A szóbanforgó deliktumot a

törvény ezért szabálysértési tényállásként építi be a jogrendszerbe azzal, hogy ennek tárgyi hatálya értelemszerűen nem terjed ki a légfegyvernek minősülő hatástalanított fegyverpéldányok – mint a működőképességüktől megfosztott tűzfegyvereket érintő európai uniós követelményekkel nem terhelt eszközkategória – jogellenes transzferálására.

2. A Szabs. tv. 183. § (2) bekezdés *a)* pontjára irányuló törvénymódosítás mindemellett a kérdéses eszközfajta lőfegyverré történő átminősítésével egyidejűleg kiemeli a színházi fegyverekre vonatkozóan elkövetett jogellenes cselekményeket a lőfegyvernek nem minősülő egyes további fegyverfajtákat érintő deliktumok köréből. Az implementált ágazati joganyag által immár a „színházi tűzfegyver” összefoglaló megnevezéssel illetett eszköztípusra nézve változatlanul irányadó igazgatási jellegű rendszabályok megsértése így a továbbiakban úgyszintén a Szabs. tv. 183. § (1) bekezdés *a)* pontjaként rögzített – kizárólag a lőfegyvernek minősülő eszközfajták esetében alkalmazható – szabálysértési tényállás keretei között lesz szankcionálható.

16. §

A Szabs. tv. 169. § (2) bekezdés *b)* pontjában lefektetett törvényi tényállás a jelen módosítás hatálybalépéséig a nyilvános rendezvényen lőfegyver birtokában történő megjelenést rendelte szankcionálni, amely szabályozás jogpolitikai indokát nyilvánvaló módon a rendeltetésszerű használatra képes eszközöknek a közrendre, illetve a közbiztonságra való objektív veszélyessége jelentette.

Az igazgatási jogi lőfegyver-fogalomnak az Ftv. 2. § 16. pontja és 29. pont *b)-d)* alpontja szerinti, ténylegesen működésképtelen eszközökre történő kiterjesztése folytán ugyanakkor megszűnik a valamennyi lőfegyver nyilvános rendezvényen való birtoklása útján elkövetett rendzavarás egyöntetű üldözéséhez fűződő jogpolitikai érdek, hiszen a rendeltetésszerű használatra, vagyis az éleslőszer befogadására, illetve kilövésére definíciószerűen nem alkalmas – a környezetükre nézve tehát tényleges veszélyt nem jelentő – eszközök nyíltszíni birtoklására vonatkozó tilalom fenntartásának a szükségessége közbiztonsági, illetve közrendvédelmi indokok segítségével a továbbiakban aligha támasztható alá.

A Szabs. tv. 169. § (2) bekezdés *a)* pontjának első fordulatába ütköző rendzavarás szabálysértése ezért a módosított szabályozás értelmében immár kizárólag az alapul fekvő ágazati jogszabályok értelmében működőképes lőfegyvernek minősülő eszközök – vagyis egyrészt az Ftv. 2. § 16. pontjának a hatálya alá tartozó légfegyverek, másrészt az Ftv. 2. § 29. pont *a)* alpontjában definiált tűzfegyverpéldányok – nyilvános rendezvényen történő birtoklása útján lesz elkövethető.

17-18. §

A fegyverjogszabályok irányadó előírásait övező büntetőjogi tényállások eredeti formájukban valamennyi esetben a kizárólag a rendeltetésszerű működésre való alkalmasságukra figyelemmel engedélykötelesnek nyilvánított eszközök számára fenntartott lőfegyver-fogalom hatálya alá

tartozó eszközöket érintő jogellenes cselekményeket rendelték szankcionálni, mégpedig azon jogalkotói meggyőződés konklúziójaképpen, miszerint az ilyen eszközök birokosainak címzett ágazati rendszabályok megsértése az érintett eszközök működőképességéből származó objektív veszélyesség folytán egyszersmind a társadalom egészére nézve is szükségképpen veszélyt jelent. A lőfegyver-fogalom egyes nem engedélyköteles, illetve az éleslőszer kilövésére definíciószerűen alkalmatlan eszközökre történő kiterjesztése folytán azonban megszűnik az e körbe tartozó fegyverekkel való visszaélések egyöntetű üldözésére ösztönző jogpolitikai igény, hiszen az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően hatósági engedély hiányában is szabadon tartható volt – például a közbiztonságra a tényleges működőképesség hiányában legfeljebb elenyésző mértékű veszélyt jelentő – eszközökkel elkövetett jogsértések további kriminalizálásához nem minden esetben fűződik összetársadalmi érdek.

A lőfegyverek, lőszer megsejzésének és tartásának az ellenőrzésére vonatkozó igazgatási tárgyú joganyag jogharmonizációs célú módosítása ezért – a szabálysértési jogi előírásokhoz hasonlóan – egyszersmind a *Büntető Törvénykönyvben* (Btk.) lefektetett szabályozás felülvizsgálatát is elengedhetlenné teszi az alábbiak szerint:

1. Az Ftv. módosított 2. §-ának 29. pont *b)-d)* alpontja az ott meghatározott, egyes esetekben a hatóság engedélyének a hiányában is jogszerűen megszerezhető és tartható, illetve a lőfegyvernek a tartásiengedély-köteles besorolásuk ellenére sem minősülő eszközöket úgyszintén a lőfegyverek fogalmkörébe vonja, amely gyűjtőfogalmat ugyanakkor a jelen módosítását megelőzően hatályban volt szabályozás kizárólag a működőképes lőfegyverként valamennyi esetben engedélyköteles eszközök számára tartotta fenn. Az adminisztratív lőfegyver-fogalom nem szükségképpen engedélyköteles, illetve nem feltétlenül működőképes eszközökre történő kiterjesztése nyomán tehát mindazon törvényi tényállások esetében, ahol a bűncselekményi minősítés kifejezetten az engedély nélkül történő tevékenységvégzést hivatott szankcionálni, a kriminalizált tevékenységek köréből a továbbiakban ki kell zárni a hatóság engedélyét az irányadó igazgatási rendszabályok értelmében eleve nem igénylő, valamint a „valódi” lőfegyverekéhez hasonló működőképességük hiánya folytán ténylegesen veszélytelen eszközöket érintő cselekményeket, hiszen ezekre nézve az engedélykötelezettség büntetendő áthágása vagy fogalmilag nem követhető el, vagy a veszélytelen eszközökre történő elkövetés okán nem érdemel bűncselekményi elbírálást.

E logikát követve a Btk. 325. § (1) bekezdés *a)* vagy *c)* pontjába, illetve *d)* pontjának második és harmadik fordulatába ütköző, a lőfegyver engedély nélküli vagy az engedély kereteit túllépő megszerzésében és tartásában, illetve az országhatárt átlépő illegális szállításában testet öltő bűncselekmények alkalmazási körét a szabályozás – az Ftv. 2. § 51. pontjában újonnan rögzített fogalom-meghatározásnak is megfelelően – kizárólag a működőképes lőfegyverekként továbbra is szükségképpen engedélyköteles eszközökkel megvalósuló visszaélésekre szűkíti le. Az irányadó igazgatási tárgyú előírások ugyanis a szóbanforgó tevékenységeket kizárólag az „A”, illetve a „B” kategóriába tartozó – ténylegesen működőképes – lőfegyverekre nézve nyilvánítják engedélykötelesnek, míg a „C” kategóriába sorolt – az éleslőszer befogadására, illetve kilövésére

definíciószerűen nem alkalmas – lőfegyverek esetében mellőzik ugyanezt a minősítést. (A „C2.” kategóriájú lőfegyverek európai uniós tagállamok területére irányuló, országhatárt átlépő szállítását a magyar szabályozás ugyan a megfelelő hatósági kísérőokmányok meglétéhez köti, ám e kötelezettség megszegését a törvény bűncselekmény helyett szabálysértésként rendeli szankcionálni.) A Btk. 325. § (1) bekezdés *b*) pontjában foglalt törvényi tényállást ugyanakkor a szabályozás a továbbiakban is érintetlenül hagyja, miután az Ftv. 3. § (1) bekezdés *a*) pontjában foglalt – a jelen keretek között nem módosuló – igazgatási rendszabály a lőfegyverek gyártását a kategóriális besorolásuktól függetlenül valamennyi esetben a hatóság engedélyéhez köti. A Btk. 325. § (1) bekezdés *e*) pontjában foglalt előírás hasonló megfontolásokon alapuló módosítása ehhez képest azért szükségtelen, mivel a meglévő hatósági engedély szabta kereteken túlterjeszkedő tevékenységvégzésben tetet öltő bűncselekmény elkövetését a törvény eleve csupán a hatóság engedélyével rendelkező jogalanyok számára, míg a lőfegyver jogosulatlan személy részére történő átadását kizárólag az engedéllyel tartott eszközökre nézve teszi lehetségessé.

E körben is indokolt rámutatni arra, hogy a Btk. 325. § (1) bekezdés *a*) vagy *c*) pontjába, valamint *d*) pontjának a megszerzésre és a tartásra vonatkozó fordulataiba ütköző lőfegyverrel vagy lőszerrel visszaélés tényállásának az alkalmazásában „működőképes lőfegyvernek” tekintendő eszközök köre természetesen nem esik egybe az Ftv. 1. melléklete szerinti „B – Engedélyköteles” kategóriába tartozó eszközök csoportjával, hiszen a büntetőjogi értelemben releváns gyűjtőfogalom az utóbbi körbe tartozó lőfegyverfajták mellett az ágazati joganyag szerinti „A – Tiltott” kategóriába sorolt tételeket is magában foglalja. A büntetőjogi megítélés szempontjából tehát valamennyi esetben az a döntő tényező, hogy az adott tényállás szövegében elkövetési magatartásként nevesített tevékenységfajta jogszerű folytatását az irányadó igazgatási rendszabályok – akár az „A – Tiltott” kategóriába tartozó eszközökre is kiterjedő módon – vajon a hatóság engedélyéhez kötik-e, avagy sem.

2. A Btk. 165. § (4) bekezdésében írtak szerint a foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés miatti büntetőjogi felelősségrevonást a lőfegyver használatára és kezelésére vonatkozó szabály megszegése is megalapozhatja, amely bűncselekményt az követi el, aki valamely foglalkozási szabály megszegésével más vagy mások életét, testi épségét vagy egészségét gondatlanságból közvetlen veszélynek teszi ki, vagy ilyen módon testi sértést okoz.

A „lőfegyver” fogalmát az implementált szabályozás hatálybalépését megelőzően hatályban volt igazgatási rendszabály kizárólag a rendeltetésszerű használatra alkalmas, vagyis a ténylegesen működőképes eszközök számára tartotta fenn, míg a használatuk foglalkozási rendszabályokkal történő körülbástyázásának, valamint a nem szabályszerű alkalmazásukkal szembeni – büntetőjogi eszközöket igénylő – állami fellépés szükségessége nyilvánvalóan a szóbanforgó eszközök közrendre és közbiztonságra jelentette objektív veszélyességében gyökerezett.

Az Ftv.-ben lefektetett lőfegyver-fogalomnak a működőképességüktől megfosztott, illetve az éleslőszer befogadására vagy kilövésére alkalmatlan egyes eszközökre történő kiterjesztése ezzel

szemben az ez utóbbi körbe tartozó lőfegyverpéldányok foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés szempontjából fennálló relevanciáját is megszünteti, hiszen a szóbanforgó lőfegyverek jellegadó ismérve éppen a rendeltetésszerű használatra – e hiányosság eredményeképpen pedig a testi sértés okozására, valamint az életet, a testi épséget, illetve az egészséget fenyegető veszély előidézésére – való definíciószerű alkalmatlanságukban áll.

A kizárólag az eredeti törvényalkotói szándéknak megfelelő alkalmazási körre szorító büntetőjogi szabályozás fenntartása érdekében tehát a Btk. 165. § (1) bekezdésébe ütköző foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés bűncselekmény szempontjából tekintetbe vehető lőfegyver-kezelési szabályok értelmezési tartományát az Ftv. 2. § 51. pontjában definiált működőképes lőfegyverekre nézve megállapított rendszabályokra szükséges leszűkíteni, hasonlóan a párhuzamosan módosuló igazgatási normákhoz, amelyek a hatástalanított, illetve az éleslőszer befogadására vagy kilövésére alkalmatlan eszközöket úgyszintén végérvényesen kirekesztik a lőfegyverek használatára és kezelésére vonatkozó ágazati előírások hatálya alól.

3. A lőfegyver igazgatási jogi fogalmának a módosítása a fentiek mellett továbbá a Btk. 459. § (1) bekezdés 5. pont *a)* alpontjában foglalt értelmező rendelkezés megfelelő módosítását is elengedhetetlenné teszi. Az ott meghatározott „fegyveres elkövetést” ugyanis egyfelől az alapul fekvő igazgatási tárgyú szabályozás értelmében lőfegyvernek minősülő eszköz bűncselekmény-elkövetés során történő birtoklása alapozza meg, nyilvánvaló módon az ilyen eszközöknek az akár az emberi élet kioltására való alkalmasságában rejlő fokozott veszélyforrás egyenes következményeként. A korábban hatályban volt szabályozás változtatás nélküli fenntartása ehhez képest a büntetőszabály alkalmazási körének a fokozott mértékű biztonsági kockázatot ténylegesen nem jelentő működésképtelen lőfegyverek bűnelkövetéskori birtoklásának az esetére történő kiterjesztését jelentené, amely nemkivánt következmény egyedül a szóbanforgó törvényi előírásnak a működőképes lőfegyverekre történő korlátozása útján küszöbölhető ki.

Ugyanezen módosítás mindazonáltal értelemszerűen nem érinti a „fegyveres elkövetést” a Btk. 459. § (1) bekezdés 5. pontjának a záró szövegrésze értelmében másfelől megalapozó további törvényi esetkört, hiszen a súlyosabb büntetőjogi minősítést ilyen esetben a „valódi” – ténylegesen működőképes – lőfegyverrel történő bűncselekmény-elkövetés mellett az ilyen eszköz látszatát keltő utánzatok bűnelkövetési célú felhasználása is hasonlóképpen kiváltja, teljességgel megfosztva ez utóbbi körben a jelentőségétől a lövés leadására képes, illetve az ugyanerre alkalmatlan eszközök közt tett igazgatási jogi distinkciót.

19. §

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (3) bekezdéseként lefektetett alkotmányossági alapkövetelmény értelmében a jogszabályok hatálybalépésének időpontját úgy kell megállapítani, hogy elegendő idő álljon rendelkezésre az alkalmazásukra való felkészülésre.

Az Irányelvet érintő módosításokat a magyar jogrendbe átültetni hivatott szabályanyag 2021. január 1-jén esedékes hatálybaléptetése – az Ftv.-be újonnan beépülő átmeneti rendelkezésekkel

kiegészülve – valamennyi módosuló előírás esetében megfelelő hosszúságú és méltányos, egyszersmind az irányadó alkotmányos követelményeknek is maradéktalanul megfelelő tartamú felkészülési időt biztosít a címzettek számára a megváltozó szabályozás alkalmazására történő felkészüléshez, illetve a jogkövető magatartás érdekében szükséges további teendők elvégzéséhez.

Külön kiemelést érdemel e körben az implementált szabályozás azon sajátossága, miszerint a címzettekkel szemben újonnan támasztott kötelezettséget megállapító rendszabályok alkalmazását a hatálybalépésük helyett a megfelelő hosszúságú felkészülési idő biztosítása érdekében törvénybeiktatott átmeneti rendelkezések kínálta moratórium lejártá alapozza meg. A korábbi időpontban bekövetkező hatálybalépés ennél fogva nem jelenti a módosuló követelmények megsértéséhez fűződő hátrányos jogkövetkezmények azonnali beálltát.

20. §

A Módosító Irányelv 2. cikk (3) bekezdésében foglalt követelménynek megfelelően a módosító norma szövegébe beépülő jogharmonizációs záradékot megállapítani hivatott rendelkezés.